

Midnatts ROPET

MARANATA
-Du vår Herre
KOM!

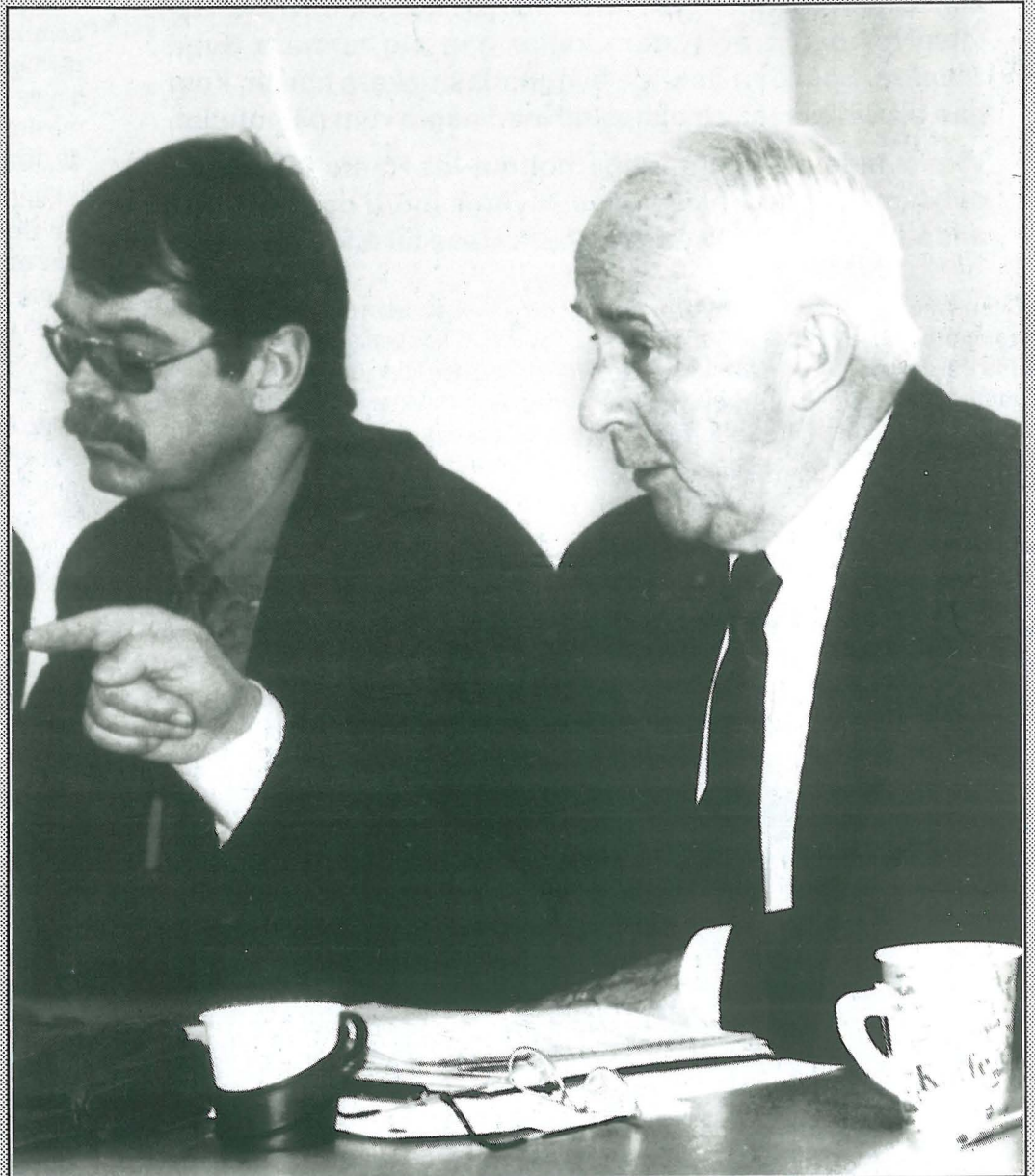
Nr 2 • 1998 • Årg 39 • Sprides fritt!

HÄROLD FÖR ANDLIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

-Gå under jorden eller sam- arbota!

röt förre DO,
Peter Nobel,
i Krisstöds
utredningens
"sekt-hearing"

Sid 17

Arne Imsen:
"Barnens rätt"
Sid 4

Missionsrapport från fängelset:
Jag har aids!
Sid 12

Arne Björkman:
Bryssel - "Vildjurets hjärta"
Sid 16

Jag slog näven i bordet och sa:

-Jag kräver utträde ur detta skökoförbund!

ARNE IMSEN INTERVJUAR SVEN-ÅKE GRENMYR, NYBRO _____

Så drastiskt uttryckte sig Sven-Åke Grenmyr när han efter sin frälsningsupplevelse begärde utträde ur statskyrkan. Efter en gudsupplevelse då han fick en förnyad kallelse för några år sedan, kallar han sig numera Sven Shimon. Som den duktige byggnadssnickare han är, kom han till Bällsta för att hjälpa till med några rum på hotellet.

Vi passade på att intervjua honom för Radio Maranata, och hans friska och vägledande vittnesbörd om frälsning, andedop och tro, förmedlas här vidare till MR:s läsare.

Sven-Åke Grenmyr från Nybro, det har gått några år sedan vi träffades första gången i Norrland. Du var inkallad där då vi möttes i ett möte en veckokväll i Sollefteå.

-Ja, det minns jag mycket väl. Jag

låg inkallad som värnpliktig, och till Sollefteå kom ett gäng från Maranata som på den tiden omgavs av ett väldigt sensationsrykte. Många som annars aldrig skulle gå på ett möte gick dit för att se det lustiga eller roliga. Det var 1966.

Foto: Mikael Eliasson

Sven-Åke är en skicklig byggnadssnickare och har under några veckor hjälpt till på hotell Pilgrimshem med iordningställande av rum.

Men Gud hade börjat tala till mig att jag måste avgöra mig i frälsningsfrågan, och jag beslöt mig för att gå till mötet som var anordnat. Jag klädde på mig permisuniformen och gjorde mig riktigt snygg och prydlig och tänkte att jag måste ge dem en chans att säga vad de hade att förmedla.

Med den föresatsen gick jag på mötet. De frambar budskapet så att jag blev ställd inför avgörandet att ta emot Jesus och det eviga livet. Jag glömmer aldrig då du Arne sa: Finns någon här som vill böja sig och ta emot Jesus som sin personlige frälsare?

Jag hade varit uppdrillad på kaserngården i exercis, så jag kunde det där med höger om, vänster om och giv akt, så jag ställde mig upp i permisuniformen och gick raka vägen fram till talarstolen där du stod och predikade.

Du marscherade fram som en riktig värnpliktig ska göra – underordnade dig Gud, helt enkelt. Så blev du föremål för förbön?

-Jag kände en enorm rädsla att ta det här steget. Jag tyckte att det var som att mista sitt liv. Jag kände inte Jesus. Men jag sa till Gud: Finns du, så fräls mig! Jag sa: Bed för mig. Och jag märkte att du tvekade...

Jag kanske inte hade väntat gensvar på min inbjudan på detta sätt!

-Jag har alltid varit sådan då jag fattat beslut. Jag kanske dröjer litet, men då jag bestämmer mig, så handlar jag. Och du lade din hand på min panna och bad. Det var inte så att någon atombomb slog ner, precis, men jag hade gjort ett avgörande beslut, du hade bätt frälsningens bön för mig och vid detta fick det förbli. Från den stunden har jag bekänt mig som frälst, och det har hållit i alla år.

Vad hände sedan?

-Det var ju många andra militärer på mötet. De undrade naturligtvis vad som hänt då jag gick fram. Jag sa att jag blivit frälst. Vi var tvåhundra man på kompaniet, och innan vi gjort tapto och gått till sängs, så hade alla tvåhundra fått reda på att jag lämnat mig åt Gud.

Hur reagerade dina kompisar?

-Det var många olika reaktioner, men jag minns särskilt en som var son till en pingstpastor. Jag hade inte begrepp om att sluta röka, utan stod där och rökte på min cigarrett och vittnade frimodigt om Jesus Kristus – hur nu det kan gå till!

Så började den här mannen säga åt mig: Du kan inte vara riktigt frälst, eftersom du röker! Ja, sa jag till honom, jag har tagit detta steg, och är det så att Herren vill, så plockar han av mig rökaten. Jag har inte kunskap om det här än, men jag har i alla fall tagit emot Jesus och är redigt frälst! Och så småningom så fick Herren befria mig från rökaten, än om det skedde under kamp.

Hur gick det till? Var det nödvändigt?

-Helt klart var det nödvändigt. Herren leder ju från klarhet till klarhet. Avstannar denna process, så går det bakåt. Det finns inget stillestånd i Guds rike. Antingen återlöses man med Jesus Kristus eller avfaller med Satan.

Ett annat tecken som betydde mycket för mig personligen var att jag hade använt mycket svordomar. Jag vet inte hur det gick till, men på något vis bytte det. Jag slutade svära. Vad jag vet har jag inte någonsin använt någon svordom sedan jag blev frälst.

Skedde det spontant, utan att du behövde arbeta bort det?

-Det kan man säga. Det bara försvann. Det måste ha blivit ett andebyte, eftersom jag vet hur jag levde innan, så upplevde jag det som ett stort under.

Problemet med rökaten löstes alltså efter kamp. Men det kom väl andra frågor som du fick ta ställning till. Det står ju i bibeln: Den som tror och bliver döpt skall vara frälst. Hur gick det med dopet?

-Bara en månad senare anmälde jag mig till dop under en permission. Det skedde i Kramfors, och där döptes jag med de troendes dop till Jesus Kristus.

Vad ledde dig fram till dopet? Var det självklart för dig, eller växte det fram?

-Det både växte fram och var självklart. Jesus, som jag nu satt min tro till, sa att dopet är vägen. Det fanns ingen tvekan. När jag nu kan läsa i Bibeln att jag har det dop som apostlarna och den första tidens kristna döptes med, så kan jag vara förvissad om att jag vilar på biblisk grund.

Det var inte fråga om medlemskap här eller där, eller någon tillhörighet till någon kyrka. Det var alltså fråga om frälsning och en del i frälsningsakten?

-Precis så är det. Dessutom har jag faktiskt aldrig tillhört någon kyrka. Jag har alltid stått utanför lägret sedan den dagen.

Strax efter dopet, förstod jag att man inte kan tillhöra kyrkan när man är med i den levande Gudens församling. Jag gick till pastorsexpeditionen och bad litet snällt och försynt prästmannen om utträde ur Svenska statskyrkan.

Du blev alltså frälst ifrån kyrkan också?

-Det skulle man kunna säga. Prästen försökte säga att jag borde stå kvar i kyrkan, det var inte nödvändigt att lämna den. Men jag slog näven i bordet och sa: Jag kräver utträde ur detta skökoförbund! Då såg jag att han vitnade runt näsroten. Utan ett enda ord mer skrev han ut mig. Ska man ha uppenbarelse från Herren, så måste man leva nära honom och hålla sig utanför det han inte godkänner.

Du nämner ting som är väldigt kontroversiella. Har inte detta lett dig in i svåra konflikter?

-Helt klart. Men samtidigt är det en oerhörd hemlighet som ingen människa kan se. Det är det fördolda livet med Jesus, där man har ständig kontakt. Jag kan med frimodighet vittna att det inte gått en enda dag sedan jag blev frälst utan att jag väntat Jesus tillbaka. Detta är ett mirakel, att en människa kan bli så intagen av frälsnings-

frågan att man varje dag väntar Jesus och lever i kontakt med honom.

Det måste ju ha blivit en och annan törn som inte var så behaglig?

-Ja, det har varit många törnar. Och det är ju ett lidande. Men det står i Bibeln att Jesus själv blev fullkomnad genom lidande. Och jag har förstått att han har samma väg för lärjungen. Just lidandet för tron på evangelium; det är att ta korset på.

Lidandet blir väl möjligt uteslutande om man har en översvalande glädje i Gud? Har du glädjens olja, andens smörjelse och

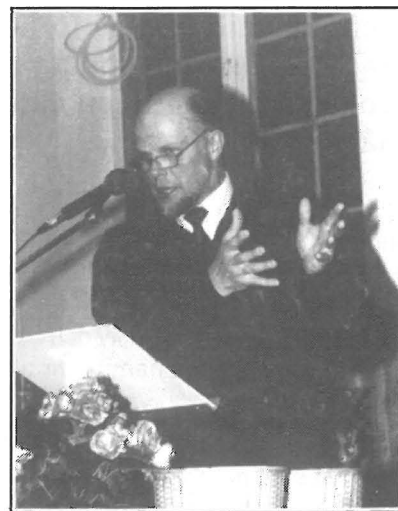

Foto: Mikael Eliasson

Med inspiration delade Sven-Ake Guds Ord i församlingens möten.

Överflödsliv – blev du döpt i helig Ande också?

-Ja, faktum är att till och med innan dopet i vatten upplevde jag detta. Det gick till så att nästan varje kväll då jag skulle bedja, så bad jag bönen Fader vår. Jag kunde ingen annan bön, och den bad jag som regel flera gånger. Det slutade ofta med att precis i insomningsögonblicket började jag tala något oerhört konstigt.

Jag var helt okunnig om att man kunde bedja i tungomål, och skämdes och bad Gud om förlåtelse för att jag talade så osammanhängande och konstigt. Till slut gick jag ur sängen för att jag inte skulle börja tala så här sluddrigt. Annars tyckte jag det var mycket rofyllt att få bedja mig till sömns. Men så träffade jag en syster, som jag berättade detta problem för. Då sa hon: Kanske det är tungomålet du brottas med!

Forts sid 30

"BARNENS BÄSTA"

ARNE IMSEN

För sju år sedan kom boken *Kärleksfull aga eller kränkande misshandel*. Den gavs ut på Midnattsropets förlag och har varit slut på förlaget en tid. En ny utvidgad och något omarbetad upplaga kommer under våren. Eftersom boken är synnerligen aktuell har vi valt att här publicera några stycken.

I ett samhälle som så behärskas av materialistisk existensialism som det svenska, där människan dessutom har upphöjt sig själv till sin egen åklagare, försvarare och domare över liv och gärningar i humanismens namn, blir allt motsägelsefullt, inkonsekvent och opålitligt.

Den stat som menar sig ha mandat att förvägra tiotusentals ofödda människoliv rätten till existens, och ställer sin förnäma medicinska utrustning i dödens tjänst för att stympa, stycka och operera bort de oönskade, begår massmord.

Det finns definitivt inga möjligheter att upprätthålla ett okränt människovärde tillsammans med det livsförakt dessa legaliserade och isystemsatta kränkningar mångmultipliserat ropar ut från rättslösa individer. Varelsor som inte hunnit försätta sig i säkerhet utanför det moderssköte som gav dem livet.

Mord i humanitetens namn är laglöshetens filosofi. För tiotusentals, har välfärden slagit över i sin motsats och blivit ofärd.

Barmhärtighetsdödande och hjärndöd är andra kusligheter som avtrubbande och nedvärderande smyger sig in i vår tillvaro med allt tydligare uttryck för livskränkande aktiviteter i vetenskapliga laboratorier.

Det här ska ses som den riktiga och informativa, råa och brutala bakgrun-

den till den kompenserande och tillsynes barnvänliga agalagen.

Exakt så dubbelbottnat och motsägelsefullt handlar nämligen denna modifierade variant av cynisk hitlerism, då den försöker skaffa sig full tacksägelse för alla sina reträtter för bortkompromissade livsvärden och -kvaliteter, till förmån för välfärdsutopier med förvittrade etiska hämningar.

Det är den moderna materialismen som omvärderat mordängeln och rehabiliterat honom till samhällsreformator för standardförbättringar åt ett självför-gudande släkte.

Mord på nyhedniskt vis

I boken *"Du skall icke slå"*, anlägger Dagmar Lagerberg i ett kapitel historiska och kulturella aspekter på ämnet. Det är verkligen ingen dålig bok hon har åstadkommit. Men på en punkt verkar hon nästan otillåtet naiv i sin historiska orientering. Några citat får illustrera vad jag menar.

Hon säger så: *"Mord på nyfödda barn har i skilda tider och kulturer varit en vanlig metod för bambegränsning, med eller utan godkännande i lagen."* "I skilda tider och kulturer" - nåväl, det må så vara. Men är inte detta ett mycket vanligt sätt att tackla problemet med bibehållen distans?

Den näraliggande frågan är och förblir hur det förhåller sig med "mord på

nyfödda barn" som "metod för bambegränsning med godkännande i lagen" i vår tid och för vår kultur? Hur ser det ut i Sverige?

Författaren säger vidare: *"Även i Sverige har det under hednisk tid varit sed att låta fadern i familjen fälla avgörandet över det nyfödda barnets liv"* "I Sverige" - "under hednisk tid varit sed". Vem är det i familjen som fäller "avgörandet över det nyfödda barnets liv" i vår tid och vår kultur, i Sverige?

Slutligen ett citat om det hon kallar "högriskgrupper". Så här fastslår hon: *"Förutom flickebarnen har barn med missbildningar och s k oäkta barn varit högriskgrupper."* Finns det några sådana "högriskgrupper" i vår tid och vår kultur i Sverige?

Författaren må förlåta mig att jag tillåter mig repetera den citerade texten med några smärre förändringar: *"Mord på ofödda barn är i vår tid och kultur en allt vanligare metod för bambegränsning, med godkännande i lagen."*

I Sverige har det under nyhednisk tid åter blivit sed att låta familjen fälla avgörandet över det ofödda barnets liv.

Barn med missbildningar eller andra sjukdomar och s k oönskade barn, är högriskgrupper."

Jag har svårt att hitta några fundamentala skillnader mellan hednisk tid och kultur, samt vår egen tid och kultur. En hednisk tid i nyhedniska versioner, där handikappade och åldringar lätt blir andra högriskgrupper, om Berit Hedeby och hennes själsfränder får som de vill.

Publikfriande svek

En nation som genom sin lagstiftande församling har störtat sig in i denna dödsbringande fara, kan inte, och har ingen som helst rätt att förvänta sig någon lojalitet från väckelsekristna medborgare då den markerar fortsatt dödsmarsch med bam- och familjefientliga lagar, som bl a agalagen.

På en och samma gång ska den skydda barnen mot deras föräldrar, och påtvinga alla medborgare en majoritetsbesluten ideologi för likriktade attityder för uppfostran av barn.

Barnens rätt ska tillvaratas av polis och åklagare, samt lärare, socialtjänstemän, läkare och annan sjukvårdspersonal.

sonal. Dessutom räknar man med lagens psykologiska verkningar till att fostra fram vaksamma grannar som anger varandra, då märken, ljud eller synintryck motiverar ett anonymt angiveri.

Först lägger man ut bidragens och subventionernas röda matta för välfärd, samexistens och samarbete. Sedan styrs de bidrags- och subventionsanpassade individerna och kollektiven av krafter utanför deras möjligheter att bevara sin identitet och radikalt påverka sin egen situation.

Det är genant att bevittna det publikfriande sveket som nu och då opportunistiskt bekänner sin religion vara sann kristendom. - - -

Barnens bästa

Genom den paralyserande besvärjelseformeln "barnens bästa", har staten skaffat sig ett övertag över föräldrarna. Man tar i lagtexten för givet att staten vet bättre, och kan ge barnen bättre vård och omsorg än föräldrarna själva.

Det borde vara självklart att ge föräldrarna förtroendet att fostra sina egna barn. Istället skaffar man substitut, batterier av samhällsliga experter, som ska tillgodose "barnens bästa" inom olika områden.

Relativt små problem mångmultiplieras då de ska lösas byråkratiskt genom psykologer, psykiatriker, sociologer, pedagoger och jurister.

I verkligheten har det otroligt litet med barnens bästa att göra. Det handlar mera om *statens makt*.

Vad som i verkligheten sker i denna maratonprocess, är att föräldrarna avväpnas förmyndarskapets auktoritet och reduceras till åskådare under sken av att ett statligt föräldrasubstitut tillförsäkrar barnen ökad rätt.

Först konstrueras ett motsatsförhållande som naturligen inte existerar. Därefter reduceras relationerna mellan barn och föräldrar till ett rättsligt partsförhållande, där staten maktfullkomligt tilltvingat sig rollen såsom barnets garant och skydd *mot* föräldrarna.

Familjeinstitutionen i underläge

Förloraren i detta förödande maktspel är ju familjeinstitutionen, och framför allt barnen. Föräldrarna blir maktlösa och vanmäktiga i en hopplös fostrargärning, med statligt överförmynderi som konstant hotbild.

Inför nämnder och domstolar som ska avgöra omsorgstvister där barnen tilldelas rollen som sina föräldrars motparter, har föräldrarna psykologiskt, juridiskt och ekonomiskt underläge, med allt vad det innebär av anfrätt trovärdighet till myndigheten.

Inför en vanlig domstol är det åklagaren som ska bevisa den åtalades skuld. Men i mål av den här typen är det föräldrarna som påtvingas den hopplösa uppgiften att inför domare, nämndemän, socialsekreterare, barnkonsulenter, jurister, psykologer och psykiatriker, bevisa sin oskuld. Denna omvända bevisföring gagnar i varje fall inte föräldrarna, och långt mindre de drabbade barnen.

Helt vanliga föräldrar som av någon anledning zoomats in och fått argusögat forskande in i sin familj, har ytterst små chanser att komma undan psykisk och fysisk misshandel i denna skärseld.

"Barnens bästa" har blivit ett fältrop, som med underbetyg stämplar ut hemmet som resurssvagt och olämpligt. Panikslagna och handlingsförlamade föräldrar följer i tvångsvårdens spår, och skadeverkningarna blir långt större än misshälligheterna man vill eliminera.

Statens enorma maktapparat kan sättas i rörelse för agamisstankar utlösta av ett blåmärke eller en anonym anmälan baserad på en misshandelskröna om grannen.

Det är förbryllande att denna allt vanligare form av legaliserad bammisshandel inte blir föremål för en mycket större undersökande massmedial uppmärksamhet. Borde inte den offentliga sektorn strypas; eller i varje fall se sig om efter andra uppgifter för sin existens? - - -

Forts sid 29

Så blev det...

Rapporterna strömmar in om mobbing, misshandel och senare år till och med knivslagsmål och mord bland barn. Lärare flyr från skolorna, och tar hellre städ- eller stuverijobb för att inte gå under i arbetsmiljön. Statistiken är skrämmande. Några citat:

-Varje vecka kränks tusentals lärare i svenska skolor av sina elever. Under en vecka rapporterades 271 incidenter där elever orsakat sina lärare fysisk eller psykisk skada - bara i Stockholms stad. Det visar en enkätundersökning som Lärarförbundets Stockholmsavdelning gjort bland lärare från förskolan upp till gymnasiet. Problemen med glåpord, sparkar och slag accelererar, konstaterar Ulla Bonnier, ordförande för Lärarförbundet i Lund. (Dagen, 17/4-98)

-De sociala myndigheterna tvångsomhändertar allt fler unga människor. Under 1990-talet har de akuta omhändertagandena ökat med 50 procent, enligt en kartläggning av Socialstyrelsen. Tvångsvård kan tillgripas mot den som missbrukar eller är på väg in i kriminalitet. De akuta omhändertagandena har ökat på bekostnad av de planerade. (Svenska Dagbladet, 26/4-98)

-Minderåriga barn anmäls allt oftare för brott. Bara under 90-talet har antalet polisutredningar som lagts ner för att den misstänkte är under 15 år tredubblats. Polisärendena handlar i huvudsak om fall där offret är mellan 7 och 14 år, det vill säga det är fråga om barn som slår andra barn. 1985 lades 297 misshandelsutredningar ner på grund av att den misstänkte var minderårig, elva år senare var siffran 1571. (Dagens Nyheter, 5/5-98)

-Gatuvåldet utvecklar sig till ett folkhälsoproblem. (Rapport, 8/5-98)

MidnattsROPET

HÄRLÖF FÖR ANDIG VÄCKELSE OCH FRI MISSION

BOX 201 34 161 02 BROMMA

TEL: 08-98 56 83, FAX: 08-98 21 39

E-mail: maranata.stockholm@crossnet.se

ANSVARIG UTGIVARE

Arne Imsen

I REDAKTIONEN

Stina Fridolfsson, Ulla Näsholm,
Arne Björkman, Mikael Eliasson

TRYCK: BMC-tryck, Bromma 1997

SÄNDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, pg 495 46 24-5
Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

Omslagsfoto: Mikael Eliasson

Den katolska pilgrims-orten Lourdes är känd av många, också i Sverige. De flesta vet att Lourdes är en stad i Pyrenéerbergen i sydvästra Frankrike, inte så långt från den spanska gränsen. Kanske har man också hört eller läst om grottan med det undergörande vatten som ska finnas där. Men varför Lourdes blev en berömd vallfartsort, och hur det hela började är säkert okänt för de flesta.

LOURDES

- Europas största katolska vallfartsort

För att få reda på upprinnelsen måste vi gå tillbaka omkring 140 år i tiden.

En fjorton år gammal herdeflicka såg jungfru Maria

Enligt en gammal utsaga var det den lilla mjölnardottern Bernadette Soubirous som såg den heliga jungfrun i grottan "Massabielle" utanför Lourdes. Inte mindre än 18 gånger sägs Maria ha uppenbarat sig för den unga flickan. Första gången var den 11 februari 1858. Jungfrun som Bernadette såg i grottan var en ung, vacker kvinna eller snarare en flicka i hennes egen ålder. I sina

händer höll hon en "rosenkrans", som är ett band med kulor eller pärlor, som används av katolikerna för att räkna antalet böner riktade till Gud och Maria.

Det var först vid den tredje uppenbarelsen, som Maria talade till Bernadette. Budskapet, som herdeflickan sedan skulle förmedla, kan sammanfattas i några få satser:

-Gör bot. Drick av källan och tvätta er rena. Ät av gräset och kyss marken som botgöring för synderna. Gå och säg till prästerna att här måste byggas en kyrka och att folket ska kom-

ma hit i procession.

Bernadette åt beskt gräs och kyss-te marken som botgöring för synderna. Ordet "botgöring" förekommer ofta i den katolska kyrkans religiösa språk och likaså i katolska översättningar. Det står då i stället för det hos oss vanliga ordet "omvändelse", och har naturligtvis inte samma betydelse.

Då Maria sa att Bernadette skulle dricka av källan, förstod den unga flickan först inte vad hon menade. Men så upptäckte hon en grumlig vattenpöl inne i grottan. Bernadette frågade också jungfrun vad hon hette. Maria knäppte

Detta är ett vykort från Lourdes. Tillsammans med en massa "fromhetsartiklar" - mariastatyror, osv - har blivit en väldig industri i Lourdes, som numera är ett stort, kommersiellt centrum.

då sina händer, lyfte dem upp mot sitt bröst, öppnade åter långsamt sina händer och svarade med skälvande stämma på sydfransk bondedialekt:

-Jag är den obefläckade avlelsen.

Fyra år tidigare, alltså 1854, hade dogmen om Marias obefläckade avlelse blivit proklamerad av Roms kyrka. Man kan säga att "uppenbarelsen" i Lourdes kom som en bekräftelse på denna nya trossats, som betyder att Maria föddes utan arvssynd.

Lourdes blev snart Frankrikes mest kända pilgrimsort.

Under mer än 140 år har pilgrimer i växande antal kommit till Lourdes. I vår tid kan upp till tre miljoner människor besöka Lourdes varje år. Till 100-årsjubileet byggde man en jättestor underjordisk kyrka i betong med plats för 20.000 människor. En stor grön gräsplan döljer taket till den väldiga underjordiska helgedomen.

Genom stora utgrävningsarbeten inne i grottan, där Mariauppenbarelsen ägde rum, har man upptäckt två vattenkällor, som nu har kanaliserats så att pilgrimer både kan bada i och dricka av det undergörande vattnet.

Om du kommer till Lourdes under pilgrimssäsongen kan du få se skaror av krymplingar i rullstolar köras ut från kyrkan när mässan är slut, medan högtalarna entonigt framför Ave Maria.

För några år sedan organiserade kyrkan en speciell resa till Lourdes för poliosjuka, som då kom från hela Frankrike. Den benämndes som "Hop-pets resa". Men för de flesta blev hoppet om hälsa och helbrägdagörelse aldrig en verklighet. De omtalade undren i Lourdes är i verkligheten mycket sällsynta. Vi ska återkomma till den saken.

Hela Lourdes är ett enda stort kommersiellt centrum. En mängd butiker säljer sk "fromhetsartiklar" och statyer av jungfru Maria i alla möjliga modeller och storlekar. Det är också gott om hotell och restauranger i Lourdes, och många tjänar sitt levebröd på historien om herdeflickan som mötte jungfru Maria i bergsgrottan.

Det är inte ovanligt att man sätter heliga namn på profana ting. "Den Helige Andes" hotell inbjuder till komfortabla rum. Både Jesus och Maria står på skyltarna för matställen och affärer. Det sägs att många av butiksägarna är judar, som alltså varken tror på Je-

STIG ANDREASSON

sus eller jungfru Maria, men de tror på möjligheten att tjäna pengar på folkets religiösa övertro, och denna "judiska" tro kommer inte på skam.

Sker det då verkligen under i Lourdes?

Om vi lyssnar till vanligt folkprat kan det verka som om undren varit många under årens lopp. Men lyssnar vi till biskoparna, som måste ta hänsyn till en kommitté av medicinska experter, och som har stränga krav för att ett mirakel ska bli offentliggjort, då sjunker antalet betydligt.

Vid 100-årsjubileet hade man samlat dokument över litet mer än 50 verkliga mirakel som skulle ha inträffat i Lourdes. Det blir då ett enda godkänt mirakel vartannat år. Med tanke på att Lourdes framställs som ett speciellt "Mirakel-och-nådeställe", är ju detta försvinnande litet.

Vi bör inte heller glömma att en anse-nlig del av de tre miljoner pilgrimer som besöker Lourdes varje år är just sjuka och handikappade. Jag har själv mött katoliker i Frankrike, som efter ett besök i Lourdes förlorat tron på allt, också tron på Gud. Reklamen runt undren i Lourdes och andra katolska vallfartsorter gör att skaror av människor blir besvikna.

Åtskilliga mindre "mirakel" har emellertid skett än om de inte är godkända av experterna, säger pilgrimsresornas försvarare. Redan det först omtalade "undret" i Lourdes hör säkert hemma i

den kategorin. En bondkvinna som hade problem med stelhet i fingrarna, kom i beröring med källvattnet i grottan. Fingrarnas rörlighet blev betydligt bättre. Sådana "vittnesbörd" finns det många av, och det är inte lätt att bedöma värdet av dem. Vi vet ju att liknande ting förekommer också bland evangeliska kristna.

I sin iver att förhålliga miraklet och uppmuntra till tro frambringar de som vittnar och förkunnar vissa "övertoner" och "överbud". Vad som verkligen har skett och sker av gudomlig helbrägdagörelse står då inte i proportion till det som blir sagt. Många "Maria-mirakel" i Lourdes är säkert ett utslag av folklig inbillningsförmåga.

Den kände franske baptistpredikanten Ruben Saillens besökte Lourdes för många år sedan. Han sammanfattade sina intryck med orden:

-Vilken sorg att detta nästan är Frankrikes enda religion. Vilken glädje det är att känna Guds Son!

Ruben Saillens fick föra många Mariatillbedjare till levande Kristustro. Just den övergången är utan tvivel det stora behovet hos människorna i den katolska världen också idag.

Den som sett skarorna av sjuka och lidande på väg till grottan i Lourdes har inget behov av att döma dessa människor som är i nöd. Däremot bör vi pröva och bedöma värdet av den katolska kyrkans lära och praxis på detta område.

Mariauppenbarelsen har en tydligt mystisk karaktär

Den 14-åriga Bernadette, som flera gånger såg jungfru Maria i bergsgrottan, var mycket svag till sin hälsa. Hon kom från en fattig familj och var troligen svag på grund av undernäring. Berättelsen om hennes syner av den heliga jungfrun visar också att hon var i ett tillstånd av "trance" och "extas". De flesta gånger hon "såg" Maria var hon inte ensam. En gång följde flera tusen nyfikna med, som också gärna ville se uppenbarelsen. Men ingen annan än Bernadette "såg" någonting.

En annan gång höll den unga flickan ett vaxljus i sin ena hand och förde den andra handen över ljuslågan, utan att det kunde ses något brännsår därefter. Från katolsk sida betraktas detta

Forts sid 26

Det pågår en inventering i hela Europa av kristna grupper och andra, som man gärna vill kontrollera och om möjligt eliminera.

Om vi gjorde vad vi egentligen borde göra, och predikade ordet som det står, så skulle vi naturligtvis ganska snart hamna i en fruktansvärt svår situation.

Om vi hade proklamerat Gudsrikets realiteter skulle det ha hejdat korruption och satt stopp för det förfärliga som ägt rum i vårt land genom maktmissbruk och godtycke.

Det händer ting ute i Europa nu som är väldigt alarmerande. En kristen församling som vill bevara sin identitet och riktigt kämpar för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga, förstår vad det innebär, också i frågor som gäller relationerna till samhället. Det som sker nu, är globalt till sin karaktär och har aldrig kunnat ske tidigare. Det har funnits liknande tendenser, men det har aldrig funnits möjligheter att genomföra dessa globaliseringsplaner. Men nu finns möjligheter och det utvecklas med en väldig hastighet.

Det pågår en inventering i hela Europa av kristna grupper och andra, som man gärna vill kontrollera och om möjligt eliminera. Några länder har gått ganska snabbt fram. Andra dröjer och bromsar, men processen är i gång, och man arbetar mot samma mål.

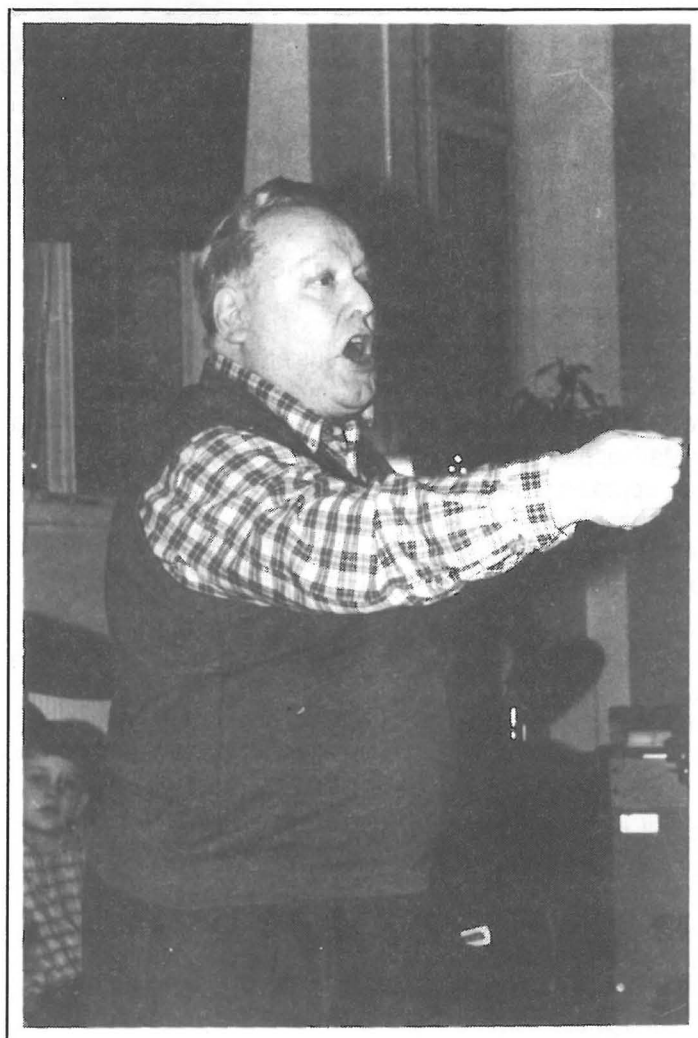
I Belgien finns ett konkret exempel, och vi ser också vad som händer i Tyskland och Frankrike. I vårt land har skett oerhört förunderliga ting, som, sett ur ett historiskt perspektiv, är absolut enastående. Idag finns lagar i vårt land, som är direkt människofientliga, fastän de ger sig ut för att vara konstruerade för ett humant syfte.

De frågor som vi har diskuterat under det senaste århundradet på ett speciellt sätt är fri- och rättighetsfrågorna. Det handlar om yttrandefrihet, religionsfrihet och demokrati. Under den så kallade demokratiska debatten, har svensk opinion krävt helt revolutionerande förändringar i lagstiftningen. Jag ska nämna några saker som är oerhört alarmerande.

Antidiskrimineringslagen

Antidiskrimineringslagen som speciellt skulle skydda en grupp, nämligen de homosexuella, antogs av svensk riksdag. Parallellt med den kom den förfärliga hiv-epidemin. Idag ser vi vad detta lett fram till. Man har sagt sig hitta lösningar, och påstår att man drivit tillbaka denna epidemi eller löst problemet medicinskt. Det är en jättebluff.

PROFET - eller lojal

-Vi flyr undan konfrontation med makter som vi borde bekämpa med livet som insats.

Ingenting har lösts, tvärt om. Situationen är i verkligheten katastrofal.

På det moraliska planet, det medicinska och religiösa planet är vi inne i en process som ingen med några mänskliga maktmedel kan hejda. Och som kristna bekännare måste vi konstatera att vi är medskyldiga. Vår synd är underlåtenhet.

Vi har en benägenhet att älska fram ljuvliga känslor och fly undan konfrontation med makter som vi borde bekämpa med livet som insats.

Det finns ytterligare en lag som kom-

SK PROTEST anpassning?

mit och ger uttryck för samma synsätt rent generellt. Den avslöjar också en besynnerlig gudsbild, människosyn och världsbild. Det är agalagen.

Agalagen

Jag tror inte att vi egentligen förmår överblicka vilka fruktansvärda skador denna lag har åstadkommit i hemmen. Här finns anledning till analys. När vi ser från kristen synpunkt, så vet vi att bibeln talar om "Herrens tuktan". Han som tuktar är föredömet och förebilden för varje fader som älskar sin son. Han spar icke ris. Så står det skrivet i Ordet. Det är inte lätt för mig att säga detta, för det går rakt emot tidsandan. Om vi gjorde vad vi egentligen borde göra, och predikade ordet som det står, så skulle vi naturligtvis ganska snart hamna i en fruktansvärt svår situation.

Agalagen har fört med sig förödande konsekvenser. Man har sagt att det är skadligt att aga barnen. Man talar om misshandel, och ser föräldrarna som barnens antagonister, som går till angrepp mot sina barn, ungefär som busen gör på gatan, då han sätter kniven i en människa; misshandlar och skadar andra.

Än om det inte sägs rent ut, vill man hävda att aga är kvalificerad misshandel, och våld föder våld. Men det är som att jämföra busen på gatan, som använder kniven för att misshandla med en läkare som använder skalpellen för att bota.

Läkaren sticker ju inte kniven i någon för att skada, utan för att undanröja det som kan vara till skada. Skalpellen är nödvändig. Kirurgen måste ha möjlighet att "misshandla" - skära bort det som skadar. Det kan vara gallsten eller en blindtarm han måste ta bort för att rädda en människa från döden.

Agalagen har lett till att föräldrarna

har blivit ängsliga. Det blir spionage i grannskapet. Människor spionerar på varandra och anmäler varandra. Ja, nu har barnen till och med fått en ombudsman som de kan vända sig till och berätta om far eller mor gett dem en dask på stjärten. Så har man skapat ett angiverisystem, som i längden måste bli helt outhärdligt.

Föräldrarna förhindras att på ett naturligt sätt korrigera sina egna barn, vilket ger barnen, som man tror, maximal frihet. Så småningom uppstår den situationen att det inte längre är föräldrarna som agar sina barn, utan det är barnen som klår sina föräldrar och lärare. Den situationen har vi ju idag. Det kan ingen förneka. Och värre kommer det att bli.

När barnen blir ungdomar och kommer ut i samhället, då upptäcker de att samhället har utrustat sig med maktmedel: batonger, pistoler och poliser, som alltså har fullmakt att utöva ett visst våld. Samhället har till och med utrustats med myndighet att ta hand om ungdomarna, och finns ingen annan lösning, placera dem i någon anstalt eller institution, ja, rent av fängelse.

Det samhälle som utvecklas på detta sätt upplever en oerhörd maktförskjutning. Istället för att bli medmänskligare, avhumaniseras människorna successivt. Man släpper loss det vildjur som ingen kan tämja med vare sig kultur, bildning, politik eller andra maktmedel. Sist och slutligen är människan så nerbränd, att det inte finns några anknytningspunkter i hennes väsen. Hon kan inte bli frälst.

Sodom och Gomorra var inget fyrverkeri. Att eld och svavel regnade ned från himmelen var inte bara en katastrof. Städerna hade nått den punkt där frälsning var omöjlig. Det som måste ske var att Gud i sin barmhärtighet

satte stopp för en fortsatt utveckling, så att denna mänskliga och demoniska ondska inte längre kunde maximera och fortplanta sig i kommande generationer.

Det var likadant på Noas tid. Gud talade och handlade, men det var lika mycket en protest från själva naturen. Naturen slår tillbaka. Det vi ser ske inför våra ögon idag är ingenting annat än en skörd av en draksådd. Det kan inte sluta med någonting annat än kaos och katastrof för att över huvud taget något och någon ska kunna räddas.

Vi har fått en människosyn som avspeglas i vårdsituationen. Vad är eutanasi? Abort? Det är som om människan inte orkar med livet. I varje fall orkar hon inte vårda och slå vakt om det. Hon är redo att för sin egen materialistiska välfärd redan i moderlivet utrota hotet mot hennes förmenta lycka. Vad är då hotet? Jo, det nya livet!

Ett samhälle som på detta sätt klart och tydligt manifesterar en avancerad livsfientlighet är ett hot mot sig självt. Mot sina institutioner, mot sin välfärd, men framför allt ett hot emot mänskligheten, så att hon i den process där denna nivåförändring äger rum, demoniseras. Till slut kan hon varken skydda sig själv eller någon annan.

Dessa nya lagar i vårt land är antagna i vanlig demokratisk ordning. Vi har alla ett solidariskt ansvar. Men skulle vi ta detta som kristna, talar sannolikheten för att vi ganska snart får svåra problem.

Den etablerade kristenheten har i alldeles för stor utsträckning sökt sig till det falska profetdömet, som mitt i bedrävelsen profeterat:

-Allt står väl till!

Man har velat få stöd för sina eftergifter och kompromisser. Med sorg nöd-

Forts sid 28

En fånge bakom järngallret ropade provokativt:

-Jag har aids!

Foto: Ulla Näsholm

Den älskade läkammissionären, "Doktor Maranata" (Doris), plåstrar om ett knivhugg.

Mer än 100 patienter och även en del av vakterna undersöktes och fick medicin. En patient som fått ett hugg av en machete var tvungen att få en del suturer.

RAPPORT FRÅN SANTO DOMINGO: ULLA NÄSHOLM

Så var vi då äntligen på väg till fängelset. Kaffe och smörgås hade serverats hos Doris, vår speciella missionsläkare. Hon bor i anslutning till sin mottagning och dit kom två läkare och några sjuksköterskor för att vara med och hjälpa till. Något försenade kom vi iväg, men det hör ofta till i dessa sydliga och varma nejder.

Vägen är dålig, knagglig och gropig med mycket trafik. Men vi kom fram till fängelset i San Cristobal, där vakterna tog emot oss och till och med verkade glada över vårt besök. Förra mottagningen där var litet problematisk. Doris fick sitta inlåst några timmar, eftersom hon fotograferat där. Nu var det inga problem. Vakterna poserade glatt för kameran. Sjukhusets psykolog hade nämligen utverkat tillstånd att fotografera och nu gick det fint att an-

vända kameran fritt, utan risker.

Inne i fängelset gjordes en plats för mottagning i ordning i ett litet rum bakom besöksrummet. Medicinerna lastades ur tillsammans med Nya Testamenten och traktater.

Vakterna övervakade hela tiden allt som skedde - två vid varje dörr. Väntrummet dit patienterna slussades tre och tre, tjänade också som besöksrum. Där var en hel del besök; mammor som tröstade sina söner, fruar som kom med mat till sina män. Några grät, andra omfamnade varandra.

Patienterna släpptes in i mottagningen där tre läkare tog emot. Några sjuksköterskor var med. Alla var inte troende, men ville ändå vara med och hjälpa till vid denna medicinska satsning.

Mer än 100 patienter och även en del av vakterna undersöktes och fick medicin. En patient som fått ett hugg av en machete var tvungen att få en del suturer. Ganska många hade aids - några i framskridet stadium. Det enda som kunde göras var att ge dem vitaminer. Aids är ett stort och växande problem här och utan någon lösning i sikte.

Bakom en järndörr väntade fångarna på sin tur. Några var bara nyfikna och ville se vad som skedde. Vi delade ut traktater till vakter, besökare och interner. Vi fick också samtala med många. Några var frälsningssökande och det var möjligt att läsa bibeln i väntrummet och försöka vägleda. Ganska många var troende. De hade kommit till tro på Jesus i fängelset.

En av internerna har varit i fängelse fem år. Nu var han frälst sedan två veckor tillbaka. Han sade:

-Jag var helt desperat förut och visste inte vad jag skulle göra. Nu är jag lugn och samlad och jag vill fortsätta på den här vägen också när jag blir fri.

En fånge bakom järngallret ropade provokativt:

-Jag har aids!

Vi samtalade ganska länge. Han ändrade attityd helt och det framgick snart att han var mycket bekymrad över utvecklingen av sjukdomen, eftersom han nu börjat magra.

De som arbetade i mottagningen hade alla handskar, utom Doris. Undantag förstås när hon behandlade sår, tvättade eller satte suturer. I mottagningen arbetade fängelsepsykologen Katalina. Hon har besökt oss flera gånger och var väldigt ivrig att få denna medicinska aktion i fängelset till stånd. Hon sa:

-Det är väldigt många sjukdomar i fängelset och speciellt tuberkulos, som ju är särskilt smittosamt när så många lever tillsammans. Fängelset är byggt

för 100 interner, men idag är där 350. Vi har inte så mycket resurser och jag kämpar hårt för att hitta utvägar. Mediciner är svårt att få tag i och de är väldigt dyra. Därför är vi tacksamma för den insats ni gör här.

Jag brukar besöka de intagnas familjer och försöka stötta de anhöriga.

Jag frågade hur hon orkar med allt detta slit, hon har ju arbetat många år i fängelset. Men hon sade enkelt:

-Det är Gud som ger mig styrka. Utan hans hjälp skulle jag inte orka. Men det finns också uppmuntran. Av och till möter jag människor på stan som nu är rehabiliterade och har arbete efter att förut ha suttit i fängelset. Då känns det meningsfullt att fortsätta.

-I fängelset finns också en liten skola - det är många som inte kan läsa. Ett litet bageri har vi också startat.

Katalina ger några smakprov på vad de bakar, matbröd och annat. Brödet ska säljas på stan. Bageriet är helt nytt. Personalen, med Katalina som drivande kraft, försöker hitta meningsfulla uppgifter för de intagna.

En liten verkstad finns också på fängelset, där man tillverkar och lagar möbler.

Många sitter lång tid innan de döms. En av fångarna sa:

-Jag har varit här i drygt fem månader.

Ännu har han inte fått någon dom, men av uttalandena att döma är det något som man räknar med. Det tar tid att bli dömd och väntetiden får användas på det sätt man anser vara bäst.

För att bättre förstå behoven och vad den hjälp betyder, som syskonen på Bällsta och andra platser ger, vill jag bara helt kort nämna en incident från ett stort, nytt och modernt sjukhus i huvudstaden.

Ett barn var allvarligt brännskadat och behövde hud. Den brukar tas från gris och bearbetas på ett speciellt sätt för att kunna användas på människor. Tyvärr fanns det inte att tillgå i Dominikanska Republiken. Föräldrarna fick då rådet att försöka få tag i vad som behövdes i Puerto Rico. För övrigt fick de anhöriga köpa antibiotika och annat själva.

Det säger något om behoven och den situation sjukvårdspersonalen och anhöriga arbetar i.

Ännu mycket värre är det i fängelserna, särskilt för dem som inte har anhöriga som kan hjälpa dem.

Därför: ett stort tack till er, kära förebedjare och offrare, som är med och gör detta arbete möjligt!

Ovan: Fångarna bakom gallret i det överbelägrade fängelset, noggrant bevakade av militär, väntar på den ovanliga förmånen att få medicinsk undersökning.

T. v.: Utanför den provisoriska mottagningen i ett hem hos en trossyster i slumområdet Las Palmas, väntar en hel skara barn och vuxna på medicinsk mottagning och väckelsemöte varje lördag!

Katarina på praktikvecka

STINA FRIDOLFSSON INTERVJUAR KATARINA LITBÄCK

Katarina från Askersund gjorde en praktikperiod för Götabro bibelskola hos Maranataförsamlingen i Stockholm. Alla tänkbara uppgifter och arbetsområden tog hon chansen att delta i och studera.

-Här på Bällsta har ni ju enorma möjligheter att nå människor, konstaterar den ivriga bibelskoleeleven.

Bällsta Missionscenter ligger i Bromma. Mitt emot Bromma flygplats och alldeles intill den välkända travbanan i Solvalla. På den gula fasaden, ovanför klockan på väggen, kan man läsa en inristning, ett enda ord som klart anger vad huset ursprungligen var avsett att vara: "FOLKSKOLA". Och dess innebyggare arbetar med den förhoppningen att den verkligen ska förbli i sin uppgift. Folkskolor behövs sannerligen.

I samband med nyåret hade församlingen bibeldagar. Bland dem som hörsammade inbjudan, var Katarina Litbäck från Askersund. Det budskap hon fick lyssna till, där betoningen på Jesu snara tillkommelse var den genomgående ledstjärnan, gjorde djupt intryck på henne.

-Den här undervisningen finns inte någon annanstans. Den går på djupet, förklarade Katarina, när hon tog adjö efter detta första besök.

Efter bibelveckan i Stockholm, började Katarina en terminslång bibelskola på Götabro, och i den ingick också en veckas praktiktjänst, som hon bad att få göra hos Maranataförsamlingen i Stockholm.

Och hon var med i församlingens aktiviteter under en vecka.

Katarina är 39 år, och har gått genom en hel del. Enda barnet i en sekulariserad familj. Men mormor var frälst och döpt. Hennes gudsfruktan satte spår i Katarina. Och när Katarina blev änka för åtta år sedan, förstod hon att

hon måste söka sig till Gud. Det var ingen plötslig aha-upplevelse för Katarina, men genom bönen och Guds Ord fick hon läkedom i sin svåra sorg. När hon läste i Bibeln kom hon också fram till att hon måste döpas.

Det visade sig vara ett ganska kontroversiellt beslut, eftersom hon hade en anställning i statskyrkan som värdinna på en församlingsgård. Kyrkoherden förklarade att om hon skulle döpas så måste hon sluta sin anställning. Men för Katarina fanns ingen möjlighet till kompromiss. Hon lät döpa sig, och hade då redan upplevt Andens dop.

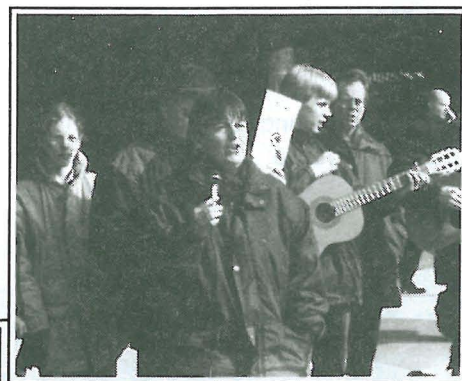
Efterhand började Katarina förstå att

Gud hade en speciell plan för hennes liv. Hon sökte till en bibelskola för att där få vägledning att komma i tjänst. Hon längtar efter att få evangelisera. Men det är mycket som står hindrande i vägen för den som vill tjäna Gud.

-Man blir så stängd, fastän man fått så mycket från Jesus att förmedla! Katarina är bekymrad över trenden i de kristna leden.

-Jag vill hitta en rätt församlingsgemenskap, där man inte fastnar i ett låst mönster.

-Jag valde att göra min praktik hos

På torget finns alltid möjlighet att vittna om Jesus. Katarina var med på barrikaderna, förkunnade, samtalade med folk och spred Midnattsropet.

Foto: Mikael Eliasson

Maranata, för här finns en annorlunda församlingssamfund. Jag tycker så mycket om livsstilen ni har här på Bällsta. Det är verkligen en *fri* församling. Många församlingar idag är mycket uppbyggda på verksamhet. Det är barngrupper, ungdomsgrupper, sång- och hobbygrupper. Sysselsättning av alla slag för de egna leden istället för att aktiveras för evangelisation.

Katarina har hunnit vara med överallt under sin praktikvecka. Hon är ivrig och engagerad. En dag satt hon uppe på tidningen Midnattsropets redaktion och fick inblick i hur Mikael Eliasson gör tidningens lay-out på datorn. Och hur han lade ut tidningens artiklar på internet. Sedan var hon i Radio Maranatas studio och spelade in ett radioprogram, där hon vittnade om sin frälsning för när-radiolyssnarna.

Hon var också tillsammans med Linus Johansson och kopierade kassettopptagningar från bibelstudier och väckelsemöten för att sända till dem som beställer. När Emanuel tryckte affischer och traktater för att göra mötena kända, stod hon i tryckeriet och registrerade hur det gick till.

Vår duktiga praktikant ordnade även fika till ett husförsamlingmöte och hjälpte till med städning och disk. De dagliga bönesamlingarna är lika själv-

klara som måltiderna, och evangelisation med tidningar, traktater, sång och appeller ingår också i livsrytmen. Allt detta har Katarina hunnit med under sin praktikvecka, förutom att hon naturligtvis deltagit i församlingens bibelstudier och väckelsemöten.

-En mycket händelserik vecka, kommenterar Katarina belåtet när vi tillsammans summerar vad hon varit med om.

-Särskilt väckelsemötet i Uppsala var en oerhörd upplevelse. Då hade jag fått vara med och evangelisera hela dagen. Så fick vi uppleva ett underbart genombrott på kvällen; riktig lön för mödan! Katarina är så ivrig att hon snubblar på orden när hon berättar.

-Efter en sån här vecka kan det kännas tungt att åka hem. Jag har fått så mycket. Här har jag bott och levat i församlingssamfundet. Nu går jag bibelskola. Visst är mycket bra, men tonvikten ligger på att lära sig predika. Och förkunna Ordet är verkligen något Gud lagt på mitt hjärta. Men att vara ute bland människorna i vardagen och just *evangelisera* ger oerhört mycket!

-Här på Bällsta har ni ju enorma möjligheter att nå människor. Dels genom hotell Pilgrimshem och Bällsta Taxi - tänk så många tillfällen! Och så har ni ju skolarbetet i Pilgrimsskolan. Och så missionen. Jag ser hur barnen utveck-

las. De får här se alla skikt i samhället genom de olika verksamhetsgrenarna. De får också lära sig hjälpa till - duka, städa och annat. Barnen lär sig konfronteras med nöden. Drogproblemen, åldringar med deras problem. Och de får vara med i evangelisationen. Tänk att få börja varje dag med bön, och få delta i möteslivet! Barnen här får tidigt lära sig ansvar. Och så har de också en annan underbar förmån: De får ha sin mamma hemma!

Så talar alltså en emanciperad kvinna, som varit ute i förvärvslivet och sett livet från olika aspekter.

Förkunnelsen om Jesu snara tillkom-melse genomsyrar allt mer Katarinas hela liv.

-På sista tiden har jag börjat rannsaka mig själv; hur jag lever. Det som betydde mycket tidigare; hur jag bor och materiella ting jag har, det är inte längre så viktigt. Nu tänker jag på hur jag på bästa sätt ska kunna hjälpa andra. Det gäller ju att nå ut med evangelium. Man måste prioritera rätt och vara frimodig så att man vågar gå ut. Jag vill vara så fri som Gud vill att jag ska vara!

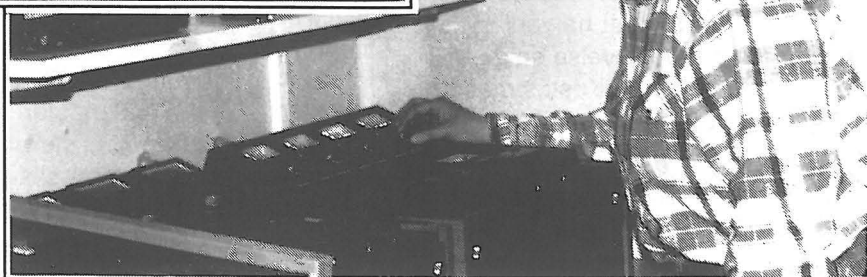
-Tiden på Bällsta har varit en läke-dom för mig. Kallelsen har jag vetat om en tid, men det finns saker, som jag inte har velat bejaka. Trodde att jag ska mista så mycket av det jag har idag. Men om jag inte oförbehållsamt sagt ja till kallelsen, då hade jag verkligen mist allt som jag har idag och gått ut-anför Guds välsignelse.

I Romarbrevets åttonde kapitel, första versen står: *"Så finnes ingen fördömelse för dem som äro i Kristus Jesus."* Jag är fri i Jesus! Visst kan mycket vara jobbigt, men jag är frälst och fri!

Ovan: Församlingsföreståndaren Arne Imsen gav goda råd om litteratur och vidare förkovran. Kerstin, Katarina och Stina lyssnar.

T. h.: Kassettmisionen har stor betydelse. Katarina studerar intresserat kopieringsmaskinen

Under den senaste tiden har det blivit allt mer klart och tydligt för mig att det som kristenheten i vårt land är i stort behov av idag är ett andligt uppvaknande. De första stroforna i sången som jag citerade i rubriken ovan är lika aktuell för oss idag som då sången skrevs:

*Slumrande kristna, o VAKNA.
Nu ljuder midnattens rop.
Tänk om du oljan skall sakna,
Stå bland de fåvitskas hop.*

Ändetidens rop ljuder: Slumrande kristna, o, VAKNA!

STEFAN DAHLBERG, BORGÅ, FINLAND _____

Vi kan inte blunda för att det i dessa tider finns en massa olika ting som vill ta vår tid och försöka dra oss allt längre bort från Herren. Läget är likadant som på bibelns tid, den ene har skaffat sig ett jordagods, den andre köpt fem par oxar, den tredje tagit sig en hustru. Ingen av dessa ville följa Jesus. Den som inte helhjärtat vill leva för sin Frälssare har alltid någon undanflykt för att inte söka Herren och vandra i umgängelse med honom. "Jag har inte tid" är ett uttalande sådana gärna gör.

Den som är en sann brudesjäl har inget behov av att röra sig i gränzonen mellan Guds rike och världen. Den sanna brudesjälens älskar Jesus, lever för Jesus och vill följa Honom dit Han går. För henne är Kristus allt, och hon bär Hans smälek med glädje, ty hon har blicken riktad uppåt och väntar på lönen.

Vill vi ha väckelse, så måste elden brinna i våra hjärtan. Där den har slocknat, måste den tändas på nytt, och där den redan brinner, behöver den ständigt hållas vid liv.

Hur ska då detta ske? Hemligheten finns i förnyelsen. Vi måste ständigt förnyas i gemenskapen med Herren. Det räcker inte med att ha varit med om någon härlig upplevelse en gång. Den första kärleken till Kristus måste bo i mitt sinne om jag vill vara kanal för den helige Ande.

Det naturliga tillståndet för en församling enligt Nya Testamentet är att det är väckelse hela tiden. Vi får allt

lov att konstatera att inte väckelseatmosfären är rådande på så många håll idag i våra nordiska länder.

För att upleva väckelsetider behövs bön. Vi får på intet vis ringakta börens betydelse, för den som älskar Jesus, älskar också att samlas till bönemöte. Vi behöver också fasta för Herrens verk om det skall bryta igenom. Framför allt ska vi komma bort från gränzonerna och leva helt för Gud om vi vill se resultat.

Sluta leka kristendom!

Upplever vi en verklig väckelse, så hinner vi inte med så mycket av sk fritidssysselsättningar. Då är vi fullt upptagna med att vårda de nyfrälsta. Jag är illa rädd för att det inte finns så många församlingar i vårt land som nu är redo för att ta emot nyfrälsta. Därför behöver Maranataropet ropas ut allt starkare till svensk kristenhet: "Jesus kommer mycket snart, tiden att verka är kort, nu behöver du vakna upp ur din dvala och ditt sömnaktiga tillstånd. Gör dig redo för uppbrott!"

Skriften säger: Var antingen varm eller kall, icke ljum, för då skall jag utspy dig ur min mun. O, att vi riktigt förstod allvaret över detta, att vi skulle ha klart för oss att det går ej att vandra med delad håg till världen, utan vill vi ha seger i församlingen måste vi bryta med världen. Nu gäller det att sluta leka kristendom - istället börja leva kristendom.

Hur är det, upplever du ofta synda-

nöd för de förlorade? Brinner ditt hjärta för att rädda dem från evig förtappelse? Är du villig att offra din bekvämlighet för Herrens sak? Eller berör dig dessa ting icke nämnvärt? Käre vän, det gäller att pröva hjärtat inför Gud och se till att det inte finns någonting i vägen som binder dig vid världen och gör att du inte är fri att tjäna din Mästare.

Låt ingenting, hur ringa det än kan se ut i dina ögon, binda dig. Med tiden kan det växa och till slut bli dig övermäktigt. Låt oss ständigt se till att vi inte hamnar i någon form av avguderi. Avguderi är synd och är också en orsak till att läget i olika församlingar är så dött. Girighet och snålhet bidrar till att församlingstemperaturen hålls låg.

Paulus skriver i Ef. 5:5 att "den girige kan inte få Guds rike till arvedel, ty en sådan är en avgudadyrkare". Alltså, låt inte penningen styra ditt liv och leverne, utan låt istället den Helige Ande vara din ledstjärna så att du kan vara ett sändebud för dem som inte ännu blivit frälsta. Hav tro på Gud och hans resurser istället för dina egna och bristfälliga.

Om inte församlingen möter motstånd från världen, då är det ett tecken på att den himmelska elden slocknat. Om vi inte blir attackerade av ondskans andemakter är inte församlingen helt överlåten åt Herren. Om ljumhetsanden ersätter segervissheten, om likgiltighet dominerar och den enskilde kristne har tappat nöden för kampen om själarna, då är det ett allvarligt tecken på att församlingen kommit i dödsläge. Samlas

vi endast för att vara bänkvärmare, har vi inga som helst förväntningar på att Herren ska uppenbara sig ibland sitt folk?

Har vi slutat tro på att bönen är nyckeln till väckelse och förlitar oss istället på mänskliga tankegångar? Kanske vi hellre samlas till basarer, samkvämsaftnar, konserter, och det som nu kommit in i nästan alla sammanhang, sk kristna sportevenemang av olika slag än till väckelsemöten, bönemöten och evangelisationstillfällen? Då är det illa ställt. Detta är Satans strategi. När församlingen är sval, så bryr han sig inte om att attackera oss, för vi en tynande tillvaro tillåter han oss t.o.m. att läsa bibeln om vi inte för budskapet vidare utan håller det för oss själva.

Men om vi träder fram i gapet och försvarar sanningen, då blir han vred och då får vi allt räkna med att möta motstånd och förföljelse. Hör, om Herren är för oss, vem kan då vara emot oss? Satan är besegrad, halleluja! Vi har samma gamla evangelium att predika för folket. Budskapet är detsamma fastän världen ser helt annorlunda ut nu än på bibelns tid. Blir budskapet levandegjort i handling och gärning, så får vi se folk frälsta.

När Anden mäktigt är utgjuten fungerar församlingen så som Gud vill. Vi blir koncentrerade på Jesus, vi känner

stor längtan efter att få samlas, ja sykonen blir oss mycket dyrbara. Tillsammans kämpar vi för Herren, unga och äldre, inte på var sitt håll, utan sida vid sida. Profetians nådegåva är utgjuten ibland oss, vi blir frigjorda från trälomsok och mänskliga påfund och traditioner, Herrens härlighet vilar över menigheten.

Hur ska då detta bli möjligt? Jo, idag är det dags att vakna upp från sömnen, lämna ökenvandringen genom att förnya dig med Herren, lev i ständig närkontakt med Kristus och var villig att låta Honom rena ditt hjärta så att det som inte är fött av Anden försvinner. Öppna dig för Honom och bromsa ej emot även om Han kommer på ett sådant sätt som du efter dina jordiska tankegångar inte hade tänkt. Förnyas genom Anden som bor i ert sinne!

Vi tror att Jesus kommer mycket snart och hämtar församlingen hem.

*Allt som lockar och bedrar
ingen plats hos bruden har
Hon är fylld av längtan hem
till himmelen.*

En ren brud

När Jesus kommer vill han ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och skrynka och annat sådant. Fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig. Nu gäller det att verka för

Herren. Folket behöver höra ett frigörande evangelium om att syndaren kan bli frälst genom nåd, att Anden faller och att Jesus kommer snart tillbaka. Predika ordet, vittna, evangelisera och var lyhörd för Herren. Bruden behöver vara redo för uppbrott. Tiden är kort, se därför till att ingenting binder dig kvar härnere. Var ständigt väntande på att höra överängelnas stämma och Guds basun.

Jesus kommer snart!

Den sanna brudesjälens bidar oavslutligen efter Jesu tillkommelse, hon har inget som binder henne härnere och hon instämmer i sångarens ord:

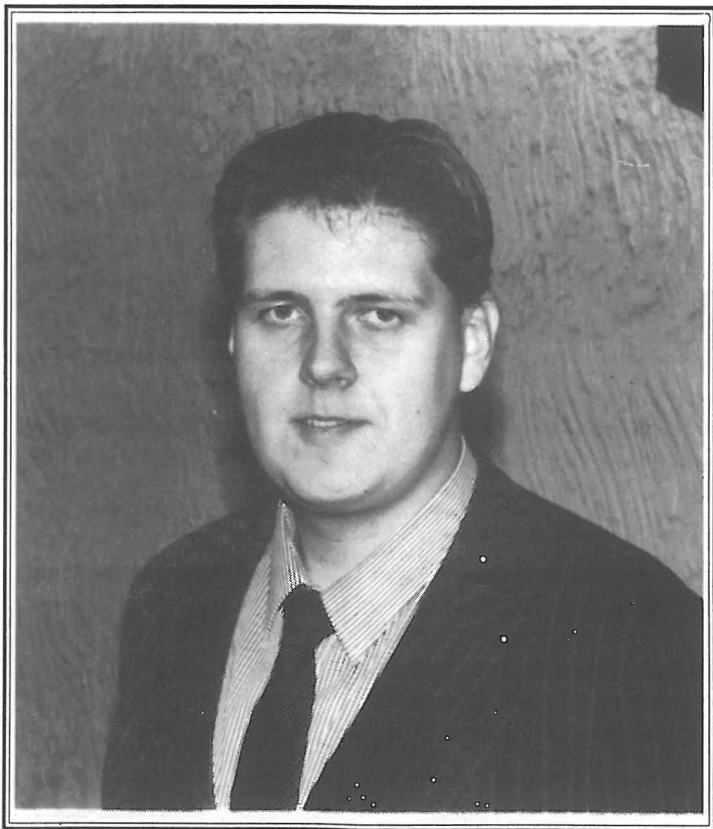
*O, att du kom idag, o käre Jesus
Och lyfte bruden hem från sorgens dal
När den förlösta skaran lämnar jorden
O, vilken fröjd, vad sällhet underbar.*

En del menar att vi ska inte syssla så mycket med Bibelns eskatologiska begrepp, utan predika mest om jordelivet. På det området är kristenheten i ett stort behov av uppvaknande. Inte mindre än 318 gånger omtalas i Nya Testamentet att Jesus kommer tillbaka och händelserna kring detta, så nog är det verkligen en sanning som behöver göras levande i denna sena tid. När inte församlingen är levande och i hänryckning, förkunnas inte Ordets fullt och helt, utan bara vissa delar. Då är det dags för den församlingen att vakna upp! Det stundar till uppbrott och dagen är nära, Maranata!

Vi läser i 2 Tim. 4:8: "Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på den dagen, och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava älskat hans tillkommelse". Gud vare lov för detta härliga löfte.

Låt oss troget hålla ut tills Han kommer, även om främligsskapet starkt gör sig påmint. Vårt rätta hem finns inte härnere, ty vi är gäster och främlingar på jorden. Även om det är kämpigt ibland, håll ut i bön, bida efter Herren, vandra med Honom och du ska se att det inte varit förgäves att du tjänat och trott på din Mästare. Håll dig ren och obefläckad, så att Han finner dig redo när skyn brister och Han kommer, ja, håll ut den korta tid som är kvar!

*Sjung i kampen, bäst det går
under sång och bön
Snart vi Sions höjder når
Och undfår nådens lön!*

Broder Stefan, en ivrig evangelist från Borgå i södra Finland, vid ett besök på bibeldagar på Bällsta.

Bryssel - "Vilddjurets hjärta"

ARNE BJÖRKMAN

Tanken att de olika länderna i Europa skulle bilda en stark union är mycket gammal. Den fanns redan hos de grekiska geograferna i Antiken. En del av medeltidens ledare strävade också efter att återuppväcka det romerska riket.

Många försök har gjorts i gångna tider att samla de europeiska länderna till en enhet. Påven och europeiska furstar upprättade avtal. Påvens mål var att samla hela Europa under kyrkans överhöghet. Frankrikes Karl den store, som blev krönt till romersk kejsare år 800, försökte också upprätta romarriket. Hans rike blev omformat till "Det heliga romerska riket av tyska nationen" och kom att bestå i många hundra år.

I sin bok om den eviga freden hävdade Immanuel Kant 1795 att självstyre endast var till för barbarer. Endast genom ett internationellt, centraliserat system med en lagstiftande myndighet kunde freden säkras, menade han. Napoleons imperium och hans kröning till romersk kejsare var ett nytt försök att ena Europa. Då de franska styrkorna trängde in i Italien, Tyskland och Spanien var ett av syftena att frigöra folken och förena dem i en europeisk federation.

Den pangermanska rörelsen som var stark under slutet av 1800-talet hade som syfte att stärka de germanska folkens samhörighetskänsla och bilda en union. De länder som räknades som germanska var många. Den pangermanska tanken slog rot i den unge Adolf Hitler och användes sedan i den nazistiska propagandan.

I vårt århundrade var en av de främsta förespråkarna för ett enat Europa österrikaren Coudenhove-Kalergi. År 1923 lanserade han begreppet Paneuropa, troligen påverkad av den pangermanska rörelsen, och menade att Europas förenade stater borde bildas. Han startade samtidigt den moderna europarörelsen, men den blev ingen större

framgång förrän efter det andra världskriget.

Tanken bakom EU var alltså inte så ädel som man kan tro, hävdar den brittiske forskaren och journalisten John Laughland i sin bok *"The Tainted Source"* (Den nedsmutsade källan). Han påpekar att europeiska enhetssträvanden fanns hos nazister, fascister och franska samarbetsmän av Vichytyp. Även den norske landsförrädaren Vidkun Quisling var med i kampen att forma en kompakt enighet av länder. Och han hade naturligtvis starkt stöd av Adolf

Hitler och den nazistiske propagandaministern Joseph Goebbels, vilka båda såg stora möjligheter i europatanken. De såg framtiden "i en ny ordning", bara Tyskland var den ledande nationen.

Goebbels hyste ett uttalat förakt för nationalstaten och ville riva ned gränser. Och i sin kaotiska tillvaro trodde de ledande nazisterna på den stora ekonomiska planen. Redan på den tiden talade man alltså om en ny centralbank med valutaunion, en öppen marknad och utsuddade gränser mellan Europas folk.

Det är i den här besudlade källan vi finner den moderna europarörelsens upphov, menar den brittiske forskaren, som undervisar i politisk filosofi i Bryssel. Han kallar Bryssel för "Vilddjurets hjärta".

Adolf Hitler och Vidkun Quisling - två personer som inger känslor av avsky hos många. De drevs båda av idén om ett Stor-Europa.

Foto: NTB

Ett aprilskämt?

Ett mycket uppseendeväckande brev kom till Maranataförsamlingen i början av mars. I brevhuvudet stod det:

"Från REGERINGSKANSLIET, Socialdepartementet och Krisstödsutredningen. Till representanter för samfund och organisationer: Enighetskyrkan, Familjen, Frälsningsarmén, ISKON, Jehovas Vittnen, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Livets Ord, Maranata, Missionsförbundet, Osho Madhur, Pingstkyrkan, Scientologikyran".

Varför detta intresse för dessa rörelser just nu?

MIKAEL ELIASSON _____

Ännu mera förbryllande blev det när vi läste inledningen till brevet:

Krisstödsutredningen är en statlig kommitté (S 96:10, direktiv: 1996:121), med uppdrag av regeringen att belysa vissa frågor kring s k nyandliga rörelser. Utredningen vill ta reda på huruvida människor som lämnar nyandliga rörelser får problem och, om så är fallet: hur många kan det handla om och vilken hjälp kan samhället ge?

Krisstödsutredningen har kommit till på initiativ från riksdagen, där Barbro Westerholm(fp) motionerat om ett förslag att:

-Det bör finnas lagstiftning som särskilt tar sikte på att komma åt den andliga kränkning som det här är frågan om. Med kränkning avsåg motionären en brist på respekt för integriteten som kan vara psykisk, fysisk eller andlig (t. ex. hjärntvätt och masshysterisk dyrkan). Ur kommittédirektiv 1996:121

Dessa tongångar känns igen från den upphaussade debatt som pågår inom EU's medlemsländer. I Belgien har det gått så långt att man nyligen beslutat i parlamentet att inrätta en särskild kommitté om 24 personer som kommer att ha till uppgift att bedriva en direkt kontrollverksamhet av sekter.

Man har upprättat en lista om totalt ca 170 namn på "sekter" som man ska ha ögonen på. Denna lista över rörelser och organisationer har kommit att användas av bl a företagare som vill kontrollera om de arbetssökande tillhör någon sekt, för att sedan kunna förhindra anställning och i förlängningen exkludera redan anställda. En församling i

Belgien har också blivit nekad att hyra möteslokal pga att man förekom på "listan".

Maranataförsamlingen i Stockholm var alltså en av de inbjudna rörelserna till hearingen i Socialdepartementet, och vi funderade; varför denna plötsliga omsorg om eventuella "avhoppare"?

Vi skulle enligt inbjudan samtala om:

1. Huvuddragen i vår egen trosuppfattning.
2. Hur vi ser på den debatt som förs om olika problem som förknippas med och tillskrivs de s k Nya Religiösa Rörelsernas praktik.
3. Förslag och synpunkter på hur man kan minska konflikter som uppstår mellan minoritetsgruppen (rörelsen) och majoriteten ("samhället"),

4. Hur är barnens situation i förhållande till samhället i övrigt? På vilket sätt arbetar vi mot segregering?

Dessa formuleringar fick oss att höra en varningssignal, och dagen innan hearingen på Socialdepartementet, var vi samlade en skara föräldrar, lärare och ungdomar till informationsmöte på Bällsta. Arne Imsen påminnde oss om det som hände för snart tio år sedan här i Stockholm. Kommunen vägrade då att låta Maranataförsamlingen förvärva en fastighet p g a att föreståndaren hade uttalat sig positivt om barnaga.

Vi gick igenom vad som skrivits i de böcker och skrifter som publicerats i församlingen under snart 40 år, och bestämde oss för att vid hearingen presentera våra farhågor. Allt vi skulle lägga fram fanns sedan länge publicerat i skrift så detta var ingenting nytt. Jag blev utsedd att representera församlingen och rustades med material.

Den 1:a april, kl 10:00 infann jag mig på Regeringskansliet. Kommitténs ordförande, Margó Ingvardsson, hälsade oss välkomna och förklarade att det fanns ingen som helst röd tråd i att just vi hade blivit inbjudna. Någon kanske tyckte att Svenska Kyrkan borde varit med, men dom hade redan varit där vid

Forts nästa sida

I förkunnelse och skrifter har Arne Imsen år efter år informerat och varnat för institutionaliserad kristendom och statens kontroll - väckelsekristendomens värsta fiender.

ETT APRILSKÄMT...

Forts från föreg. sid

tidigare tillfällen tillsammans med religionsforskare, psykologer, psykiatriker och frivilligorganisationer.

Vidare sa hon att en av utredningens uppgifter var att skapa opinion och att påverka politiker, eftersom det bevisligen finns människor med psykiska problem därför att de lämnat nyandliga rörelser. Vi skulle inte få en gynnsam politisk debatt om vi fick en "självordssekt" i Sverige.

Men, funderar jag, vi har ju redan ett "självordsland" som toppar världsstatistiken bland ungdomarna...

Efter en kort presentation fick vi alla fem minuter var till inledning, vilket skulle ligga till grund för eftermiddagens samtal. Och jag började med att citera ur foldern **Maranata!**

-Maranata, det är ett arameiskt uttryck som betyder: Du vår Herre, kom! Det tolkar en typisk stämning av längtan och förbuden hos ett verklighetsnära folk i främlingsskap. ---

Utan världsliga skådespelseffekter och apparationer förkunnar och demonstrerar livet den nya tidsålderns kategoriska frälsningslära om individens omvändelse, personlig tro, medvetet dop, inneboende uppståndelsekraft och frimodigt uttåg ur föreningsväsende, falska lojaliteter, förvaltningsakademier, kollegier, nöjesliv, karriärer, gillen, mysterier och kulthus. ---

Maranata var icke, och får heller icke bli en samfundsfana eller partietikett. Det gäller livet; det inre livet, och vår ställning till Jesus Kristus, livets egen källa.

Jag klargjorde att vi hört en varningsklocka ringa, med tanke på det som nu pågår i Europa; bl a Tyskland, Belgien och många andra länder, liksom den helt aktuella religionssituationen i Ryssland, där den ortodoxa kyrkan tvingat fram en ny religionslag, som vi ännu inte sett konsekvenserna av.

Så fortsatte jag direkt med att citera ur Arne Imsens bok **Bannlyst Frihet**:

-Myndigheternas grannliga uppgift är att slå vakt om medborgarnas rätt att, enligt egen övertygelse, följa det av den heliga Skrift upplysta samvetet. Här, om någonstans, ska immunitet råda, varför alla politiska beslut, som demonstrerar någon form av särbehandling av medborgare för deras urkristna tros- eller uppfostringsideal, är myndighets-

missbruk med ty åtföljande religionsförhöjelse. I denna konflikt har en medelag som den oprövade, och för vår kultur så väsensfrämmande, agapagrafen i föräldrabalken, helt underordnad dignitet.

Och vidare tog jag ett exempel ur samma bok, med tanke på det som nu sker i Belgien, där rörelser hindras hyra lokaler och förvärva fastigheter, vilket inte är något nytt för vårt land, eftersom vi i Maranataförsamlingen sett detta på mycket nära håll:

-I Dagens Nyheter fick vi veta Mats Hults(s), dåvarande fastighetsborgarrådets, mål: "Vi kan inte hyra ut lokaler till sådana som uttalar sig positivt om barnaga... Med minsta möjliga kostnad för skattebetalarna ska vi få bort dem från Bällstalundsskolan."

klart för mej att Arne Imsen haft fullständigt rätt dagen innan.

Dock, det var inte utan att det kändes beklämmande att sitta där och höra etablerade församlingars företrädare berätta om sitt förträffliga barnarbete och om hur man arbetar mot segregering, för att barnen så småningom skall slussas ut i samhället med hjälp av bl a idrottsrörelse och teater.

Och jag ställde frågan:

-Ni frågar om vi verkar mot segregering. Vad förväntar ni er? Vad som är avgörande är väl att vi är trogna vårt eget ursprung och den kallelse vi fått?!

Nu fanns det ingen anledning att spara på krutet längre, utan det var bara att släppa loss det tunga artilleriet:

-Genom den paralyserande besvärjelseformen "barnens bästa", har staten skaffat sig ett övertag över föräldrarna. Man tar i lagtexten för givet att staten vet bättre, och kan ge barnen bättre vård och omsorg än föräldrarna själva.

Det borde vara självklart att ge föräldrarna förtroendet att fostra sina egna barn. Istället skaffar man substitut, batterier av samhälleliga experter, som ska tillgodose "barnens bästa" inom olika områden. Relativt små problem mångmultiplikeras då de ska lösas byråkratiskt genom psykologer, psykiatriker, sociologer, pedagoger och jurister. I verkligheten har det otroligt litet med barnens bästa att göra. Det handlar mer om *statens makt*. Vad som i verkligheten sker i denna maratonprocess, är att föräldrarna avväpnas förmyndarskapets auktoritet och reduceras till åskådare under sken av att ett statligt föräldrasubstitut tillförsäkrar barnen ökad rätt. Först konstrueras ett motsatsförhållande, som naturligen inte existerar. Därefter reduceras relationerna mellan barn och föräldrar till ett rättsligt partsförhållande, där staten maktfullkomligt tilltvingat sig rollen såsom barnets garant och skydd mot föräldrarna.

Då jag avlossat första salvan ur boken **Kärleksfull aga eller kränkande misshandel** av Arne Imsen, blev det oroligt bland de församlade. Någon frågade syrligt:

-Vad är kärleksfull aga?

Jag fortsatte då att läsa:

-Barn förväntar att föräldrarna ska ge klara och bestämda besked. Ibland med ord, men i exklusiva situationer är det nödvändigt med andra åtgärder. Barnet upplever sig inte försonat, för-rån situationen har upplösts på ett sådant sätt att man har funnit varandra efter förlåtelse och tillrättaläggande. Då

Regeringen tillsätter diskreta utredningar för oredovisade syften.

Jag avslutade mitt första inlägg med att läsa ur **Statens väsen**, också den av Arne Imsen:

-Staten verkar samtidigt metodiskt och målmedvetet för att succesivt reducera fundamentala mänskliga fri- och rättigheter i sitt nivellerande förmyndarskap.

När detta var sagt svarade kommitténs ordföranden, Margó Ingvardsson, att det fanns anledning att återkomma till detta under eftermiddagen.

Snart efter lunchuppehållet deklarerade ordföranden att **det saknas forskning och vad man nu är ute efter att studera är inte religiositeten i sig, men eftersom det är förbjudet att slå barn så är en av utredningens uppgifter att ta reda på om det förekommer aga bland de rörelser man nu behandlar.**

Tydligare kunde väl knappast våra farhågor bekräftats och nu stod det helt

kan man i frid gå vidare.

Att genom fysisk aga få ett märke på kroppen, är inte tillnärmelsevis så farligt som att få djupa sår i själen på grund av underlåtenhet. Det är miss-handel som kan få oöverskådliga verkningar.

Då tog en annan av utredarna, före detta DiskrimineringsOmbudsmannen Peter Nobel, till orda och undrade:

-Hur har ni tänkt er att detta ska gå till? Ska ni leva som erkända lagbrytare?

Jag kände genast att detta var mera än ord, mera än bara en fråga...

För dokumentationen plockade jag fram min kamera och tog ett par kort av Nobel, men blev genast avbruten av ordföranden som förklarade att detta var ett sammanträde där man inte fotograferade eller bandade, och man hade redan nekat pressen att vara med. Detta var ingen offentlig tillställning och inga protokoll fördes. Man hade inte ens lämnat ut namnen på rörelsernas representanter.

-Märkligt, sa jag, eftersom vi dagen innan hade fått samtliga namn då vi hade telefonkontakt med en av utredningens sekreterare.

-Nej, svarade den berörda sekreteraren, det hade vi inte alls fått! Och var det så att vi hade trotsat pressförbudet och sänt dit någon iallafall, så var det riktigt illa, deklarerade han barskt!

Och jag funderade; församlingens representant fick alltså inte vara journalist, fotograf eller på annat sätt företräda något som kunde uppfattas som massmedia? En av de inbjudna rörelsernas företrädare, som också han rådde vara skribent, kunde nu inte hålla sig längre utan frågade om det utgick några direktiv om att vi som deltagit inte fick uttala oss för pressen?

-Nej, inte alls, svarade ordföranden snabbt, vi vill inte lägga någon mun-kavle på er. Ni har full frihet yttra er.

Fanns det då anledning att tro något annat? Låg det ett uns av försök bakom till att tysta eller mörka; att undvika den massmediala strålkastaren?

Stämningen hade nu trappats upp, vilket blev för mycket för Nobel, och han inledde sin slutreplik med att kasta ut:

-De rörelser och organisationer som fortsätter att ha förordningar som går stick i stäv med lagstiftningen, bör ta sig en duktig funderare: Ska man välja att gå under jorden

eller ska man ta upp en dialog med samhället?

En klar rekommendation, men även ett förtäckt hot?

Våra misstankar hade nu klart besannats, vilket jag inledde mitt slutanförande med att säga. Alla som önskade fick möjlighet att ge en kort avslutning och de flesta tog tillfället att tacka för statens invit. De enda som var reserverade var Hare Krishna, Scientologerna och Maranata.

Jag vände mig så slutligen till denna stab av statens företrädare, närmare ett tiotal, och läste ännu ett utvalt stycke ur samma bok:

-När man ser alla de professionella gräterskorna träda fram i massmedia, undrar man vad de egentligen vill ha sagt. Är det inte krokodiltårar som fälls i strida strömmar, när man gör sken av att man vill barnens bästa och tror sig ha större möjligheter bedöma vad som är barnens bästa än föräldrarna själva och deras församlingar.

Man sätter sig på föräldrarna, omyn-digförklarar, löjliggör och hånar dem, mobbar dem i spalterna och angriper deras bibeltro, deras fundamentalism, deras åsikter, deras böner, deras undervisning, och katalogiserar och stämplar dem under skräckinjagande skällsord, såsom exempelvis "religiös extremism".

Handlar inte denna professionella sentimentalitet och detta medlidande om något helt annat än vad man vill göra sken av?

Är verkligen samhällets barnomsorg så enorm och positiv? Har lagstiftarna i alla avseenden satt sig in i konsekvenserna av de lagar de tagit, och har de förmåga att vara tillräckligt förutseende? Är det inte tvärt om så, att lagstiftarna varit alldeles för samtidsfixerade? Med brist på historiska rötter och utan framtidsperspektiv, har de påverkats av modeinriktade beteendevetenskaper.

Under vissa perioder och förhållanden är det absolut nödvändigt att "dölja" sina barn för trycket utifrån. Vi har utomordentliga förebilder, förmaningar och biografier i den heliga historien. "Konungens påbud" är inte alltid tillräckliga skäl för lydnad och anpassning. "Kejsarens vrede" får inte förskräcka och förhindra förverkligandet av en högre kallelse. Mose och hans föräldrar; exemplariska föredömen! (Se Hebr 11: 23,27) Kristna föräldrar behöver Mose vision och familjens civilkurage, genom en växande, fungerande och aktiv tro.

Jesus har gett oss en mycket aktuell och vägledande princip i orden: "Given åt kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör." Att ge kejsaren vad honom tillhör, innebär verkligen inte att ge honom det han begär. Den moderna statsmakten bör i allt tydligare former bli påmind om sina gudagivna gränser.

Med de orden avslutade jag vårt anförande hos regeringen. Må Herren hjälpa oss att hålla fästet till dess att Han kommer!

Maranata! -Du vår Herre KOM!

Foto: Mikael Eliasson

-Hur har ni tänkt er att detta ska gå till? Ska ni leva som erkända lagbrytare? frågade Peter Nobel, fd diskrimineringsombudsman.

1950-talets väckelsevåg bjöds hårt motstånd av pingstledar-eliten. Samma öde mötte Maranata-väckelsen på 1960-talet. Därför kom dessa väckelsevindar att gå förbi en del av kristenheten.

Under årens lopp har det kyrkopolitiska motståndet mot Maranataförsamlingarna fortsatt. Inga mötesannonser har tagits in i pingsttidningarna. Inte ens annonser från företag som ägs av medlemmar i Maranata har kunnat publiceras i tidningen Dagen. Detta ledde med tiden fram till att en statlig myndighet började granska Dagen och dess sätt att arbeta.

Den svenska pingstväckelsen upplevde stor framgång på 20- och 30-talen. 1940-talet blev däremot ett årtionde av stillastående för pingströrelsen. Formalism, förstelning och andlig ljumhet fick fotfäste i pingstkyrkorna. Men i början av 50-talet svepte en kraftig förnyelse- och helgelsevind in i pingstleden. Väckelsens kännetecken var syndanöd, förkrosselse, tårar och omvändelse. Den på den tiden välkända bildtidningen Se konstaterade:

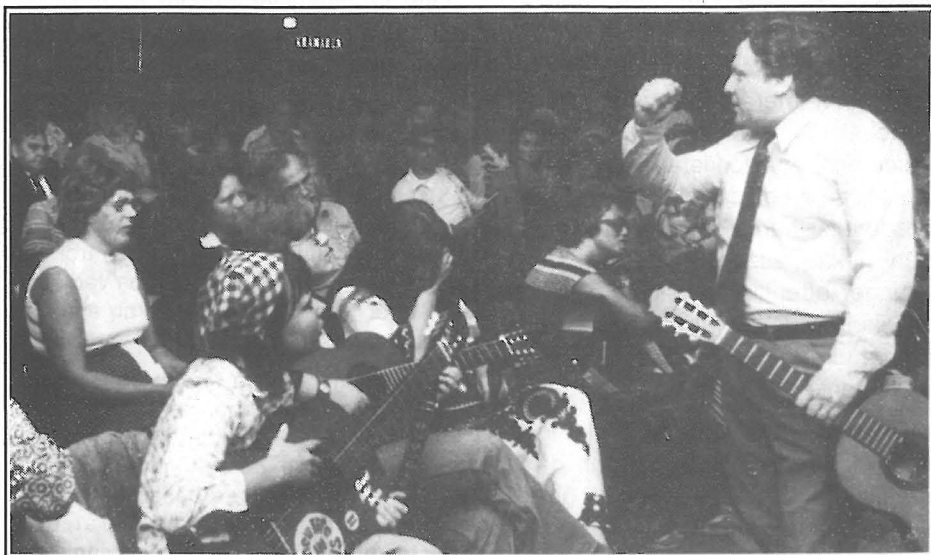
-Hela Sverige talar om pingstvännernas domedagsväckelse.

De predikanter som kom att stå i centrum för väckelsen var Ragnar Ljungquist, Georg Johansson och Algot Niklasson.

Algot Niklasson var en 22-årig fiskarpojke från Rörö på Västkusten. Trots sin ungdom var han en andeuppfylld och kraftfull predikant med profetisk skärpa. Han betecknade väckelsen på följande sätt:

-Nu har den kommit, den eld vi väntat på. Våra böner är hörda. Gud har än en gång gett oss svar. Guds eld flammar i

VÄCKELSE I MOTVIND

Väckelsemöte i Krämare, Örebro 1973. Arne Imsen angav tonen till kamp, lovsång och frigörelse, som är typisk för Maranatafolket.

Norden, renande, luttrande, uppmärksam och omdiskuterad. Obetvingligt går den sin väg fram, varhelst det finns brännbara ämnen. Isen runt hjärtana tinar bort för eldens värme, och Guds flammande låga når det innersta i våra hjärtan, t.o.m. det hemliga 'skräprummet'. - Vi vandra i anden, burna av tro. Vi tänka i tro, vi tala i tro, och vi handla i tro utan att ta hänsyn till våra känslor. Vi mottaga övernaturliga gåvor, få nya uppenbarelser som göra oss till effektiva själavinnare.

KYRKOPOLITIK

Lewi Pethrus, pingströrelsens förgrundsgestalt, jämförde Algot Niklasson med Evan Roberts, mannen som startade den stora väckelsen i Wales 1904. Predikantveckan i Stockholm i december 1950 blev något av väckelsens höjdpunkt. Men väckelsen blev strypt och kortvarig. Kyrkopolitik och partiväsande och anseende till person satte stopp för den välbehövliga förnyelsen. Väckelsens redskap bannlystes och uteslöts ur predikantkåren och församlingsgemenskapen.

Willis Säwe, församlingsföreståndare i den stora Filadelfiakyrkan i Stockholm och därmed pingströrelsens ledare, tillhörde dem som bjöd förnyelseväckelsen hårt motstånd. I ett möte för predikanter visade han vad som fanns i hans hjärta. Algot Niklasson stod i talarstolen och predikade med kraft och smörjelse, då plötsligt Willis Säwe utbrast högljutt och arrogant:

-Är det bara den där pojken som mött Jesus?

En stor del av pingsteliten gick hänsynslöst in för att klubba ned väckelsens män. Helgelse- och förnyelse kunde man tydligen inte tolerera. Partisinne och kyrkopolitik var viktigare. Det gällde att ha kontroll över väckelsen och därmed Gud.

En ung evangelist i pingströrelsen, Arne Imsen, upplevde under den här tiden med många andra "en hälsosam andlig kris". Många år efteråt beskrev han väckelseskeendet i sin bok Frukta Frihet:

-Den oförvägna och trosvissa väckelsen-är-här-teologin mötte sina rutine-

rade banemän. De gick systematiskt tillväga i sin uppgörelse med orosstif-tarna. Med fariseisk precision gick ortodoxa pingstvännar först till attack mot alla mer eller mindre förstorade avarter som de stirrat sig blind på. Med dogmatiskt skarpsinne stämplade de till sist hela förnyelsevågen som en obiblisk söndringsrörelse. Den visade nämligen uppenbara anpassnings-svårigheter till allt beprövat formväsen.

LOKALA VÄCKELSER

Helgelse- och förnyelseväckelsen fick efterdyningar i 50-talets pingströrelse. Lokala väckelser uppstod i olika pingstkyrkor gång efter gång under resten av decenniet. Östermalms Fria Församling och Kristen Gemenskap i Stockholm blev centra för väckelse och förnyelse. Men de två församlingarna tilläts inte att ha någon gemenskap med den övriga pingströrelsen. Spänningarna inom predikantkåren var för stora.

Arne Imsen som 1957 blev biträdande församlingsföreståndare under Ragnar Ljungquist i Kristen Gemenskap hävdade i Fruktad Frihet att pingstledarna ville hålla församlingen i ett slags karantän:

-Pastor Lewi Pethrus uttalade vid något tillfälle att Kristen Gemenskap utgjorde det farligaste söndringshotet för pingströrelsen, eftersom församlingen levde sitt liv utanför samfundsgemenskapen och därför omöjligt kunde kontrolleras av ledarnas övervakande ögon. De som etablerade kontakt med smittohärden tog stora risker.

Ragnar Ljungquist påpekar samma sak i sin självbiografi Väckelse - mitt liv:

-Om vi inbjöd en pingstpredikant att komma och predika, så fick vi ett nekande svar. Vi kunde ej heller få in en betald annons i Dagen eller Evangelie Häreld.

Den förstelnade pingströrelsen som inte ville ta emot förnyelse och väckelse, fortsatte att bjuda hårt motstånd mot de kristna som ville leva i väckelse. Och partisinnet skördade sina offer. I stort sett varje konflikt vad gällde frågor om väckelse och förnyelse under 50- och 60-talen löstes av pingstledarna på samma sätt som med Algot Niklasson.

NYA VÄCKELSEVINDAR

Vid 1960-talets ingång var marken förberedd för en ny fristående väckelse-rörelse i Sverige. Minnena från femtio-

Den unge fiskarpojken från Västkusten, Algot Nicklasson, blev ett redskap i den helgelse- och förnyelseväckelse som gick fram i pingströrelsen i början av 50-talet. Kyrkopolitik efter känt, återkommande mönster, ströp tyvärr den välbehövliga förnyelsen.

talets förnyelseväckelse var fortfarande färsk, och inom pingströrelsen jässte missnöjet på flera fronter. Pingstidningen Dagen hade allvarliga läromässiga och ekonomiska problem, och Lewi Pethrus blev alltmer politiskt engagerad. En ny generation pingstevangelister hade växt upp, och de längtade efter förnyelse och väckelse.

En pingstpastor, Eric Gustafsson, som hoppade av och blev maranatapredikant, beskrev tillståndet i församlingarna på följande sätt:

-Ekumeniken tog sig uttryck i att pingstfolket konfronterades med nya högtidliga miljöer med levande ljus, dämpad körsång, och pastorer i rundkrage. I dessa sammanhang vågade inte vårt kära, enkla pingstfolk ens höja rösten i ett befriande 'halleluja'. Jag tror man kan tala om en kulturchock. — Det var en svår tid. Politik och kommersialism kom in i församlingen och min fru och jag var mycket frågande inför framtiden. Kunde allt detta vara riktigt? Var detta frukten av den underbara förnyelse som svept över oss alla bara några år tidigare?

Den här utbredda rädslan för avfall, andlig ljumhet och förvärldsligande var en förutsättning för 60-talets stora Maranata-väckelse.

I slutet av 50-talet fanns en rad fria församlingar i Sverige. Den fria pingstförsamlingen i Trollhättan anordnade 1958- 1960 bibelskolor med bland andra Algot Niklasson Ragnar Ljungquist och Arne Imsen som lärare.

Bäraren av 60-talets väckelsevåg, den så kallade Maranata-väckelsen, var norrmannen Aage Samuelsen. Innan han kom till tro på Jesus och blev frälst var han jazzmusiker. Efter frälsningen började han skriva andliga sånger. Hans djupt evangeliska sånger sjöngs i många olika sammanhang över hela Norden.

I Örebro Fria Församling var Arne Imsen föreståndare. Där öppnades nu en dörr för den nya frigörelseväckelsen. Allhelgonadagen 1960 anordnade församlingen den konferens som kan sägas vara den svenska maranataväckelsens avstamp. Konferensen annonserades på följande sätt:

JESUS KRISTUS ÄR DENSAMME

*"Halta, blinda, sjuka, trötta,
krymplingar, förlorade bjudas
alla fram till Jesu hulda famn"*

De norska väckelsepredikanterna AAGE SAMULSEN och LEIF KARLSEN, kända från den mäktiga väckelsen, som bryter fram i Norge, predikar det frigörande budskapet tillsammans med flera svenska bröder.

Bön för sjuka och längtande.

FRAMGÅNG OCH MOTSTÅND

Maranata är ett bibliskt ord som betyder Du, VÅR HERRE, KOM. Den nya Maranata-väckelsen aktualiserade väckelsebudskapet om att Jesus skulle komma tillbaka till jorden för att rädda dem som hörde honom till och som väntade på honom.

Under hösten 1960 och fram till slutet av 1962 befann Maranata-väckelsen sig i sitt begynnelsestadium. Det stora genombrottet för väckelsen kom 1963. På hösten 1960 startades tidningen Midnattsropet. Med titeln och de två basunerna på framsidan ville man slå fast att tidningen var ett organ för andlig väckelse. Midnattsropet höjde sin röst till varning för ljumhet och till protest mot det andliga avfall och den världslighet som trängt in i de krist-

VÄCKELSE...

Forts från föreg. sid

na leden. Mottot blev: - Fram till urkristendomens kraftkällor!

Flertalet av predikanterna inom Maranata-församlingarna kom från pingstkyrkorna. De hade blivit besvikna på förstelningen och formalismen inom pingströrelsen. Nu ville de ut i frihet och leva i väckelse och förnyelse.

Men liksom 50-talets förnyelseväckelse bjöds hårt motstånd av pingströrelsens ledare, så fick även Maranata-folket känna på kraftiga mothugg. På tidningen Dagens ledarsida delade Lewi Pethrus ut hårda rallarsvingar mot den nya väckelsen.

Flinkt buntade han ihop, och kvickt slog ut oss såsom den sista av flera total liknande missnöjesyttringar, vilka han sett komma och gå lika snabbt och spårlöst

kommenterade Arne Imsen det hela i Frukta Frihet.

Upprepade nålstick blir i längden enerverande också för en erkänt stor ledare. Det är tragiskt att nivåkillnaderna var så stora, så prestige uppenbarligen hindrade honom att tala till istället för att oartikulerat skrika förbi och om oss. Han sorterade oss alldeles för lättvindigt i en kategori, där vi absolut inte hör hemma, och berövade oss samtidigt all heder i pingstvännernas husorgan.

Arne Imsen ringde till Lewi Pethrus sedan Dagen publicerat artiklen "De missnöjdas front" och bad att få utrymme för en svarsartikel. Det fick han inte utan blev avvisad med motiveringen att tidningen inte behövde ge utrymme för genmäle, eftersom inget namn hade nämnts i artikeln. Nu förhöll det sig så att i artikeln förekom angrepp på personer. Visserligen var de inte namngivna men ändå klart utpekade.

Pingströrelsen hade stängt dörrarna även för 60-talets väckelserörelse. Någon annonsplats i Dagen tilläts inte de olika Maranata-församlingarna att få. Den nya väckelsen skulle liksom 50-talets helgelseväckelse tigas ihjäl och trampas under fötterna. Och de pingstpredikanter som engagerade sig i maranatomöten avstängdes omedelbart från sin tjänst. Hård föll pingströrelsens dom över de kristna som ville leva i väckelse och förnyelse.

För Maranata-rörelsen återstod ingen annan möjlighet än att informera

läsarna genom egna kanaler. Arne Imsen höll därför ett föredrag med rubriken "Har Lewi Pethrus rätt" i Viktoriasalen i Stockholm. Föredraget kom sedan ut i bokform. I föredraget sades bland annat:

-Vilka är alltså missnöjets orsaker? Det beror helt enkelt på alla avsteg ifrån den ursprungliga mönsterbilden. Den tredje generationen ser inte klart. Man har kanske kommit in i församlingen på andra vägar och på andra grunder än en tidigare generation gjorde. Ofta har vi fått höra: 'Ni har ju inga nya sanningar att komma med'.

Påståendet är helt rätt. Vi har ju inga nya sanningar. Det är inte vi, som har dem, utan det är pingströrelsens ledare.

"Den tredje generationen ser inte klart. Man har kanske kommit in i församlingen på andra vägar och på andra grunder än en tidigare generation gjorde."

Skriften, som kom ut 1962 efter det föredrag Arne Imsen höll med detta tema, behandlade väckelsens ständigt aktuella ödesfrågor.

re, som har kompletterat bibelns lära med nya sanningar. Vi är innerligt glada och tacksamma för de gamla sanningarna, ty dessa räcker så väl, och det är underbart, att vi icke behöver ha dem bara på pappret, utan kan införliva dem med vår erfarenhet.

MED STORMSTEG

Även massmedia och myndigheter angrep den nya väckelserörelsen. Naturligt nog måste tilläggas eftersom ofrälsta inte tål höra sanningen om sig själva och den ondskefulla värld de lever i.

Den 24 juni -63 sändes ett inspelat tv-program från ett maranatomöte i Viktoriasalen. I Dagens Nyheter framträdde efteråt en känd barnpsykiatriker och överläkare och krävde att Maranatas möten borde barnförbjudas. Och Lewi Pethrus diskuterade tv-mötet i en artikel i Dagen. Han menade att Maranata endast var ett misslyckat försök att efterapa pingstväckelsen.

Oavsett samhällets och pingströrelsens negativa inställning till väckelsevindarna som svepte över hela Sverige, så rusade Maranata-väckelsen framåt med stora steg. Tusentals människor kom till tro på Jesus och blev pånyttfödda i maranatomötena. Kristna blev förnyade i sitt trosliv och började prisa Gud på ett nytt frigjort sätt. Och tidningen Midnattsropet var under hela 60-talet fyllt av vittnesbörd om frälsning, helbrägdsgörelse, andedop, dopförrättningar, stora möten, konferenser och nya församlingsbildningar. I tidningen publicerades dessutom väckande artiklar från 20- och 30-talen av väckelsemän som Barratt, Pethrus och Wigglesworth.

60-talets förnyelseväckelse gick allt så fram med stormsteg. Men inget av det som skedde i Maranata-församlingarna nämndes med positiva ordalag i pingströrelsens tidningar. Och detta luktade naturligtvis partiväsen och samfundspolitik.

Pingströrelsens kyrkopolitiska bojkott av maranatarörelsen fortsatte under de kommande årtiondena. Tjugo år efter det att Maranata-väckelsen bröt fram i Sverige tog den kände journalisten Per Grevér upp missförhållandet i radioprogrammet "Rakt på sak":

-Dagen har fram till nu i 20 år konsekvent tillämpat ett förbud att överhuvudtaget nämna Arne Imsens namn och självfallet inte drömt om att publicera någon bild på honom. Han har nämligen av tidningsledningen betraktats som en av de absolut största kyrkopolitiska säkerhetsrisker för att inte säga den största. I sin rigorösa vakthållning mot Imsen har tidningen till och med vågat införa en liten anspråklig annons för Maranatas hotell i Stockholm med

texten ' Bo bra - åt gott i lugn och trivsam miljö. Rök, alkohol - och drogfritt. Gamla Brogatan 27.

FORTSATT BOJKOTT

År 1987 flyttade Stockholms Maranata-församling från Gamla Bro ut till Bällstatalundsskolan intill Solvalla i Bromma. Där byggde nu församlingsmedlemmar upp ett nytt hotell i det gamla huset och startade en transportrörelse. De båda företagen ägs och drivs av enskilda individer, inte av församlingen.

Under några år hade hotellet, Pilgrimshem, ett avtal med Invandrarverket att det skulle fungera som flyktingsförläggning. Då den perioden var slut, så återupptog hotellet sin marknadsföring. Kristna människor blev en naturlig målgrupp. Därför började de båda företagen, Hotell Pilgrimshem och Bällsta taxi, annonsera i kristna tidningar. Men tidningen Dagen vägrade att ta in annonser från företag som genom sina ägare hade anknytning till Arne Imsen och Maranata-församlingen.

Sommaren -94 inträffade ett olycksfall i arbetet på Dagens annonssida. Av misstag slank en mötesannons från Maranata igenom den stränga censuren. Sommarvikarierna hade tydligen inte riktigt kommit underfund med vilka regler som gällde och vilka församlingar som var godkända som annonser.

Strax före valet samma år var det stopp igen. Då bad Maranata-församlingen att få in en annons med innehåll: "Arne Imsen talar över ämnet kris-

tendom och politik". Församlingen blev inte informerad om att den farliga annonsen refuserats utan kunde endast konstatera att den inte blivit införd.

I början av juli -94 skrev Dagen en jubileumsartikel om pastor Agne Bark, som fyllde sextio år. Trots att Agne Bark i många år tillhört Maranata-rörelsen som predikant, så nämndes inte det med ett enda ord i artikeln.

En annan predikant med maranatabakgrund är Ingemar Helmner, som i slutet av -97 tillträdde som pastor i Filadelfia-kyrkan i Stockholm. Den 23 december presenterades han i Dagen, då man också redogjorde för Helmners bakgrund, men tidningen "glömde bort" att nämna att Helmner i en hel del år även tjänat i maranatasammanhang.

Namnet som inte får nämnas i Dagen är av allt att döma: Maranata.

VILKA MOTIV

Efter decennier av bojkott från tidningen Dagen, så beslöt Hotell Pilgrimshem och Bällsta taxi att hos Konkurrentverket, en statlig myndighet, begära "om prövning av misstänkt fall av missbrukad marknadsområde" ägt rum från Dagens sida. Enligt den svenska konkurrenslagen är det förbjudet för företag att missbruka en dominerande ställning på den svenska marknaden.

Konkurrentverket ansåg att det vara viktigt att ta i ärendet. Verket skrev till Dagen och begärde svar på frågor om tidningens annonsering, näringsverksamhet, upplaga och omsättning. Na-

turligtvis undrade myndigheten också vilket motiv Dagen hade för sin vägran att ta in annonser från Pilgrimshem och Bällsta taxi.

Dagen brydde sig inte om att svara på Konkurrentverkets frågor. Men myndigheten gav sig inte. I ett nytt brev förklarade man att om Dagen fortsatte titta, så "kan det komma att förenas med vite". Det nya åläggandet överklagade tidningen hos tingsrätten i Stockholm. Dagen menar nämligen att tryckfrihetsförordningen ger tidningen exklusiv rätt att bestämma över vad som förs in i tidningen och att konkurrenslagen därför inte är tillämplig.

Nu ligger alltså ärendet hos Stockholms tingsrätt som ska uttala sig i fallet. Under våren beräknas tingsrätten komma med sitt svar.

Hela den här historien handlar om kyrkopolitik och samfundsväsen. Väckelseskeendet i början av 50-talet ströps på grund av pingstledarnas kyrkopolitiska finter. Och 1960-talets evangeliska väckelse, Maranata, gick förbi en del av kristenheten på grund av samma obibliska fenomen.

Bojkotten mot Maranata-rörelsen tycks fortsätta från Dagens sida. Men kampen att få ut det väckelsekristna budskapet till både ofrälsta och frälsta fortsätter.

Litteratur: **Guds eld över Sverige** av Torbjörn Aronsson, **Maranata**, en doktorsavhandling av Curt Dahlgren, **Väckelse - mitt liv** av Ragnar Ljungquist, **Fruktad Frihet, Bannlyst Frihet, Har Lewi Pethrus rätt?** av Arne Imsen.

MARANATA!

-Du vår Herre, KOM!

Du har väl tänkt på och tar dig tid med

Sommarkonferensen

18-26/7 -98

En apokalyptisk tid - vad händer i Europa NU?

- **Kontrollsamhället**
 - **Frihetsbegränsningen**
 - **Åsikts- och trosförföljelsen**
- Vad säger Guds Ord?**

Plats: Bällsta, BROMMA

Huvudtalare: **ARNE IMSEN**
Tillresande vittnen: **Gunno Anderson, Jan-Egil Hafsahl, Kjell Roos** m. fl.
Fr. Dominikanska Rep. Ulla Näsholm, Doris Diaz med församlingens vittnen och sångare i förkunnelse och tillbedjan.

Arr: Maranataförsamlingen i Stockholm Info & anmälan: tel 08-98 56 83 (dygnet runt), fax 08-98 21 39

Ett omöjligt mål?

- Pingstbröder i Stockholms tingsrätt

Kristen sångare i omfattande tomthärva

Svenska köpare förbereder juridisk process

Det skulle bli ett skandineviskt parad i Florida. Minst ett 20-tal svenska köpare tillslades av sångaren Eric Anders projekt och köpte tomtar, hus och bostadsrättigheter på det 400 hektar stora området. I dag är flera av köparna ruinerade. Vi är bedragna, säger de. En del av dem fick först efter köpet reda på att köparen inte var den som de trodde. Eric Anders har hela tiden gett köparna en mynighet att utreda och exponera i tvivelaktiga områden. Hans enda förklaring är att han försatt i köparens trass.

Faksimil ur tidningen Dagen 23/4 1996

känd från tidigare tryckfrihetsmål. Alltså en imponerande skara på 17 proffs som skulle behandla och bedöma frågan om svensk tryckfrihet. Det kom dock att handla lika mycket om kristen affärsmoral som juridik.

Den kristna dagstidningen med dess nye ansvarige utgivare hade efter 50-årsjubileet 1995 bestämt sig för en ny öppenhet och skärpa i sin journalistik och man skulle inte längre hålla tyst om obehagliga "affärer" i de egna pingstleden. Så nu skulle det statueras exempel efter att man fått in några "heta" tips. Detta satte igång en intensiv verksamhet av telefonsamtal, intervjuer, utredning och sammanställning av allt material man lyckats samla in. Det handlade om sångaren som redan på 70-talet lämnat Sverige, bosatt sig i USA, gjort tomtaffärer på 80- och 90-talet, samtidigt som han under somrarna turnerat med sin familj i Sverige, och som tidningen menade, lurat godtrogna in i ekonomiskt kaos.

Efter ett par månaders grävande var man redo att släppa sin 3-dagars artikelserie. Men även den utpekade skulle få komma till tals. Dock först på tredje dagen. Därför kontaktades Eric Anders för en intervju dagarna innan publicering. Det blev en 2,5 timmars intervju mitt i natten, och affärsmannen fick ge sin version av vad som inträffat. Utredningen var dock redan klar och artiklarna låg färdiga för publicering. Eric Anders försökte förmå tidningen att vänta tills han fått lägga fram egna fakta, men det var nu mycket bråttom med publiceringen. Inget kunde stoppa mediakvarnen. Den förment bedragaren skulle nu på mindre än en vecka mallas ner och dissikeras på känt Dagen-manér.

MIKAEL ELIASSON

Att sitta på den anklagades bänk kan nog vara förskräckligt, men att samtidigt även vara anklagare och tvingas att försvara sin anklagelse inför domstol måste vara ett svårt företag.

Detta låter nog invecklat, men så var det också två invecklade dagar i Stockholms tingsrätt i januari 1998, då två bröder från samma pingstförsamling möttes inför domarskranket.

Man hade "gått till rätta" med varandra, dock på helt skilda sätt. Den välkände sångaren Eric Anders hade utpekats och som han själv uttryckte det "dömts på förhand" av tidningen Dagen och dess ansvarige utgivare, Agne Furingsten, som nu ville "sopa rent framför sin egen dörr". Eller var det möjligen framför församlingens dörr? Ja, detta var en av frågorna som kom att behandlas under dessa två dagar.

Vad hade då gjorts och vad skulle nu göras?

"Han krängde en tomt och blev kränkt av Dagen", som en av advokaterna lite vitsigt uttryckte det i en paus. Men det

sammanfattar nog ändå ganska väl vad det i sak handlade om. Detta blev dock mycket mera än en sakfråga, dvs väldigt mycket en fråga om personen Eric Anders och hans trovärdighet såsom kristen affärsman, samt en fråga om den väckelsekristna dagstidningens ansvarige utgivare och tillika äldstebrödern, Agne Furingsten, och hans sanneringsiver i den egna rörelsen, med hjälp av det egna organet tidningen Dagen.

Så nu hade det hela blivit ett tryckfrihetsmål. Enligt tidningen Dagen hade Anders utnyttjat sin ställning såsom känd kristen artist för att göra tomtaffärer i Florida. Tidningen ville nu sätta stopp för sångarens förmenta lurendrejerier och bestämde sig för att göra en artikelserie som skulle varna eventuella intressenter för att göra affärer med sångaren. Eric Anders, som menade att tidningen vinklat och vrängt med sanningen för att skapa en vrånbild av honom, bestämde sig för att stämma tidningen Dagen för grovt förtal alternativt förtal, samt begärde skadestånd. Detta hade nu lett fram till huvudförhandling. I tingsrätten sitter rättens ordförande Hans Björkengren, tillsammans med ytterligare 2 domare plus en nio-mannajury, Eric Anders med advokaterna Leif Silbersky och Lars Wall, samt tidningen Dagens ansvarige utgivare med advokat Peter Danowsky,

Dag 1. "Kristen sångare i omfattande tomthärva"

Dag 2. "Huset han köpte var belånat med 60 000"

Dag 3. "Vi har inte gjort några etiska eller moraliska fel"

Tidningsartiklarna utlöste snabbt en het debatt i form av bl a insändare i Dagen och inlägg på Internet, där prenumeranter, pastorer och en mängd andra läsare undrade om det verkligen var tidningen Dagens uppgift att syssla med "Expressenjournalistik", och hurvida en tidning som går med 250.000 kronor i förlust varje vecka, samtidigt som dess ansvarige utgivare har en månadslön på 68.000 kronor, ska sätta sökarljuset på andras ekonomiska problem. Det luktade inte gott i den kritiske tidningsläsarens näsa...

Detta vilade också över hela rättegången. Endast ett 15-tal åhörare be-
vistade tillställningen, och det bristande intresset från tidnings- och församlingsledning talade sitt tydliga språk: *En obekväm historia som man helst velat slippa*. Trots det var man inte beredd att göra upp i godo med den utpekade. Dagen hade tydligen inget att göra upp. Man var till och med beredd att försvara sitt tilltag i ytterligare artik-

lar under sommaren, från ansvarige utgivarens penna: "Dagen har inte skrivit något fel".

Men är detta egentligen uttryck för en ny policy från den kristna dagstidningens sida? Har inte just denna "saneringsiver" drabbat bröder och systrar under hela tidningen Dagens historia? Syskon som vid olika tillfällen ansetts som parias eller pest? Parallellt till tidigare publikationer i den kristna dagstidningen är inte svåra att dra.

Några rubriker från 60- 70- och 80-talet talar sitt tydliga språk om denna journalistik: "Maranata och fanatismen", "Maranata har dömt sig själv", "Skallet mot pingstväckelsen", "De missnöjdas front", "Falsk Jesusrörelse stoppades", "Maranatas framväxt och tillbakagång"...

Eller vem minns inte tidningen Expressens färgannons i jätteformat, införd tre gånger i Dagen under januari -81 med budskapet till läsarna:

"Jättereportage: ARNE IMSEN och MARANATAS uppgång - och fall. Expressen söndag!"

Detta skedde samtidigt som man vägrade och den dag som inne är VÄGRAR att föra in annonser från företagen Pilgrimshem och Bällsta Taxi där-

för att ägarna till dessa kommersiella företag är med i Maranata och samarbetar med Arne Imsen och man anser sig, som det heter "inte i någon form kunna stödja Maranatas verksamhet"!

Dagenkampanjen kunde knappast få en annan utgång i rätten än att tidningen blev friad, eftersom detta var ett tryckfrihetsmål.

Arne Imsen skrev efter rättegången på Crossnet:

Den kristna dagstidningen har fått rättslig sanktion för sin modiga grävande journalistik. Den förment be-
dräglige och svekfulle pingstsångaren är tillsammans med sin familj avslöjad, ruinerad och avrättad till fromma för hela kristenheten. Den ambitiösa ansvarige utgivaren, den uthängde sångarens medbroder i samma pingstförsamling, kan väntas få bonus på sin skamliga miljonlön för bragden. Slutakt i ytterligare en förfärlig repris av ett gammalt känt mönster på tidningen Dagen. Antalet livsvarigt skadade denna gång är tills vidare okänt.

Vad har den förkättrade pingstsångaren gjort eftersom församlingen tydligen diskvalificerades som första forum för granskningen av hans påstådda försyndelser? Var finns församlingen i detta upphaussade drama? Vem står i tur härnäst?

Vem minns förföljelsen mot Hugenotterna?

HANS LINDELÖW

Under förra sommaren ägde det rum stora möten och sammankomster i Europa, som innebar att grundvalar flyttades och förändringar ägde rum, t.ex. EU-toppmötet i Amsterdam och NATO:s toppmöte i Madrid. Och i den religiösa världen var det ett ekumeniskt, europeiskt möte i Österrike.

Mot bakgrund av detta möter vi också en kraftfullt missionerande påve, som uttryckligen kommenterar två ödesdigra, fundamentala frågor för förhållandet mellan katoliker och protestanter.

Det är för det första frågan om Johan Hus, som brändes på bål som kättare den 6:e juli 1415. För det andra är det vad som på svenska har kallats Barto-

lomeinatten, som ägde rum mellan den 23:e och 24:e augusti 1572.

När påven besökte Prag i april förra året, så ägnade han viss uppmärksamhet åt en ekumenisk kommittés arbete och sade bl a med anledning av Johan Hus.

-Det är nödvändigt att utan förutfattade meningar studera alla de händelser som ännu inte är tillräckligt förstådda, och som i det förflutna ledde till oordning och överdrifter mellan dem som tillhörde katolikernas respektive reformationens församlingar.

Och under påvebesöket i Paris i augusti förra året, som sammanföll med årsdagen för Bartolomeinatten, försäk-

rade kyrkliga företrädare att sammanträffandet bara var en tillfällighet, och påven sade:

-Vi kan inte glömma den sorgliga massakern på S:t Bartolomeus dag, en händelse, som har väldigt dunkla orsaker i Frankrikes politiska och religiösa historia. Kristna utförde gärningar som evangeliet fördömer...

Vid detta tillfälle samlade påven närmare en miljon katoliker till en stor utomhusmessa, som de franska tidningarna, bl.a. Le Monde och Figaro, rapporterade och fotograferade ifrån - idel solsken, inget som störde! Protestanterna var också nöjda, enligt en Figaro-artikel från 25/8 "Les protestants satisfaits".

Frågan är vad denna omsorg om historien kommer att leda till. I april är det 400 år sedan det nantesiska ediktet (15/4 1598!) - ett religionsfrihetsdokument av särskild vikt i Europas historia, och ett som bär sitt otvetydiga vittnesbörd om vilka förföljelser som hugenotterna utstod under den katolska makten i Frankrike på den tiden. Vem uppmärksammar det, och hur?

(Citaten i artikeln från påvebesöken i Prag och Paris har hämtats från ENI-bulletin.)

LOURDES...

Forts från sid 7

självklart som ett bevis på uppenbarelsens gudomliga natur. Men liknande företeelser är inte ovanliga inom ockulta rörelser och bevisar alltså ingenting.

Då Jesus uppenbarade sig för sina lärjungar efter uppståndelsen kunde alla de som var närvarande se honom och tydligt konstatera att han hade en verklig kropp. Han både åt och drack tillsammans med dem. Lärjungarna såg alltså inte ett "hjärnsnöke" eller ett "fantasifoster", utan en verklig person.

Mariasynerna i Lourdes var något helt annat. Det försiggick helt och hållet i den unga herdeflickans eget psyke. Agnostiker och ateister talar naturligtvis om rena hallucinationer. Det är helt omöjligt att ge en vederhäftig analys av fenomenet. Som historisk begivenhet är Mariauppenbarelsen i Lourdes ett mysterium. Vad som eventuellt skedde eller inte skedde i psyket hos den sjukligt undernärda 14-åringen i ett tillstånd av extas för mer än 140 år sedan kan ingen kartlägga. Vi rör oss helt och hållet i mystikens värld.

Rent bibliskt och teologiskt kan vi emellertid peka på några bestämda ting. Jesu jordiska mor Maria är död och begravd, och väntar i Paradiset på uppståndelsens morgon tillsammans med alla de andra som har dött i tron på Kristus.

Alla försök att uppnå kontakt med de döda är enligt Skriften att gå in på förbjudet område. Det betyder att både spiritisternas seanser och katolikernas helgon- och Mariadyrkan befinner sig inom farozonen. Bön som riktar sig till döda människor blir ju en form av spiritism.

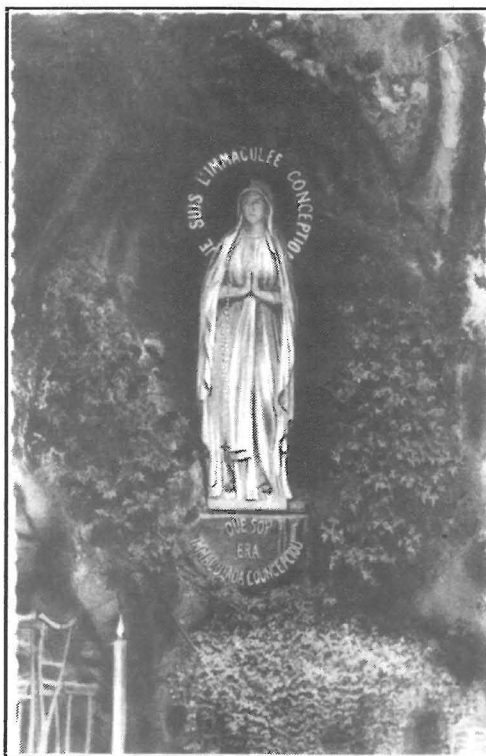
Att Mariasynerna i Lourdes kom som svar på intensiv "Mariabön" framgår tydligt av berättelsen. Nu vet vi att enligt katolsk teologi så är Maria inte död, utan har farit upp till himmelen i sin kropp, precis som Jesus gjorde. Nu sitter hon däruppe som "Himladrottningen". Det är då inte svårt att tro att hon också kan uppenbara sig här nere på jorden. Men om allt detta säger vårt Nya Testamente ingenting.

Enligt Bernadettes egen beskrivning, höll Maria en rosenkrans i sina händer. Denna "böneräknare", som har ett bestämt antal pärlor eller kulor för de olika böerna, var totalt främmande för

Maria, Jesu mor. Den är lika främmande för Guds ord. Den kom till den katolska världen först efter korsfarartiden, och är ett lån från muslimerna. Men att bön ska vara starkt knuten till "rosenkransen" var djupt förankrat i Bernadettes religiositet. Hennes syn av Maria verkar vara en blandning av psykiska och ockulta fenomen.

Kort analys av Marias budskap

-Jag är den obefläckade avlelsen. Så presenterade Maria sig för Bernadette. För många år sedan mötte jag en tidigare katolsk nunna från Karmelitorden i Frankrike. Hon hette Leone Shigo och blev evangelisk kristen vid mo-

Mariastatyn inne i grottan i Lourdes.

gen ålder. Hon var författare och språkgeni och skrev och översatte en mängd artiklar och skrifter till franska. Angående Marias sätt att presentera sig själv på i Lourdes, sa Leone Shigo:

-Detta är språkligt inkorrekt. På franska kan man inte säga om en person att hon är en "avlelse". Det ordet betecknar en handling, men aldrig en person. På korrekt franska skulle Maria ha sagt: *Jag är obefläckad avlad*.

Att dessa ord blev uttalade på bonddialekt och inte på riksmål, förändrar inte saken. Orden är desamma. De bara uttalas annorlunda. På svenska skulle vi väl också ha svårt för att kalla en person för en "avlelse". Men än om den satsen är grammatiskt inkorrekt både på svenska och franska, uttryc-

ker den dogmen om Marias syndfrihet. Och den dogmen bör ju vara en allvarlig villfarelse, för enligt Guds ord är det bara en människa som har vandrat på denna jord sedan Adams dagar, som har varit syndfri, och det är Jesus Kristus själv.

Katolska teologer menar också att Bernadettes syner måste vara gudomliga, för själv kunde hon inte ha kommit på ett så "lärt" och teologiskt uttalande. Bernadette kunde nämligen varken läsa eller skriva. Enligt teologerna skulle hon inte en gång ha hört detta "lärd" uttryck "den obefläckade avlelsen". Detta är emellertid högst osannolikt. I fyra år hade den katolska världen tuggat just på detta uttryck. Det var ju romarkyrkans senast fabricerade dogm.

För övrigt må det sägas att Marias budskap om botgöring, kapellbyggnad och procession hade litet med evangeliets frälsningsbudskap att göra. Resultaten av Bernadettes syn blev en ökande frekvens av katolsk allfartsreligion, men icke en förnyelse av evangeliskt fromhetsliv.

Men det sker ju under i Lourdes?

Än om de är få, så kräver det väl en förklaring? Jovisst, och sådana saknas inte. Först bör det nämnas att det finns gott om hälsobringande källor i Pyrenéerbergen. Det finns kurorter helt nära Lourdes. Det är väl inte helt otänkbart att den så kallade "undergörande källan" i Lourdes i verkligheten är hälsobringande, precis som andra källor i området. Detta förnekades naturligtvis från katolskt håll.

Det är också ett faktum att både övertro och till en viss grad obiblisk tro utlöser psykiska krafter som kan medföra ett förbättrat hälsotillstånd. Tänk bara på det märkliga förhållandet att Christian Science, som förnekar att både döden och sjukdomen är verkliga, i sina skrifter har många vittnesbörd om helbräddagörelse. Jo, Christian Science är den bästa tänkbara kur för inbillade sjukdomar. Fysiska sjukdomar som har psykiska orsaker, kan vid sådana tillfällen helas av scientisternas "tro", för denna "tro" tar då bort sjukdomens verkliga orsak. Folktrons många vittnesbörd om under i Lourdes beror också på att religiös fanatism ofta förstör det som i verkligheten sker.

Men vi ska heller inte vara mer trång-

synta än katolikerna själva är. En katolsk kardinal har sagt:

-Vi bör erkänna att i undantagsfall kan under ske också utanför den katolska kyrkan.

Ja, Gud vare tack för det! Och vi är då heller inte så partiska att vi inte kan tro på under utanför våra egna evangeliska församlingar.

Gud kan naturligtvis göra under med en uppriktig katolik. Han kan för övrigt göra under var som helst, till och med i övertrons och avgudadyrkans centrum. Men då gör han inte det för att visa att han ser med välbehag på övertron och avgudadyrkan, men för att det finns människor som ödmjukt vänder sig till Gud med sin nöd.

Det finns idag katoliker som på grund av bibelns inflytande blivit mera Kristus-tillbedjare än Maria-dyrkare. Varför skulle Herren inte besvara deras böner? Men om Gud har helat några ärliga katoliker i Lourdes, så var i varje fall resan dit helt onödig. Då den samaritiska kvinnan frågade Jesus om det var i Jerusalem eller på berget Gerisim man helst borde tillbe Gud, svarade Jesus att platsen var utan betydelse. Tillbedjan måste bara ske i ande och sanning. De så kallade "nådeorterna" och vallfartsplatserna är alltså meningslösa.

Det är emellertid mycket vanskligt att tro att undren i Lourdes vanligtvis skulle vara gudomliga. De är nämligen typiska "Maria-under". Det är svårt att tro att Gud gör under för att styrka tron på villfarelsen. De katoliker som är mera "kristocentriska" i sin tro söker sig nog inte till sådana ställen som Lourdes. Den kände teologen i det svenska Missionsförbundet, Nils Tägt, har i sin bok "Sjukdom och helbräddagörelse" ett kapitel om "Helbräddagörelser utanför kristendomen". Han skriver där:

-Det är inte bara på biblisk-kristen mark vi möter märkliga tillfällen av helbräddagörelse. Vi står inför fenomen som inte är så lätt att förklara. Vi kan bara nämna Lourdes, som trots att verksamheten hör hemma i den romersk-katolska kyrkan, faller utanför den traditionella bibliska kristendomens ram.

Vi bör inte heller glömma Jesu ord om falska profeter som ska göra stora tecken och under, för att förföra också de utvalda, om det är möjligt. Till syvende och sist är väl egentligen den stora frågan vem som får äran för vad som sker: Jesus Kristus, eller någon annan.

Döden förlorar sin makt!

KARIN WIDÉN _____

Idag då närmare 2000 år har gått sedan Jesus vandrade på vår jord, står människan fortfarande och iakttar en död Jesus på ett kors. Hon fascineras av hans ca 30-åriga liv som historisk person, av hans under och tecken och hans märkliga framtidsvisioner, men förstår ändå inte vem han egentligen var.

Jesus är, som Guds Son, helt unik. Aldrig har någon funnits lik honom. Han föddes in i människosläktet och blev en ibland oss, han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Man kan förstå att han för sin samtid måste ha varit en mycket intressant personlighet. Tänk, som han talade och tänk vilka under och tecken han gjorde inför människornas ögon!

Det var verkligen spännande när Jesus fanns i närheten. Både ung och gammal berördes påtagligt av hans närvaro.

Men tiden gick och helt plötsligt blev all den fascination, som tidigare varit rådande omkring honom helt omintetgjord. Han dog inför deras ögon, på ett kors, ett av de mest fruktade avrättningsredskapen.

Han som sagt sig vara Guds Son och som gett dem hopp om en bättre tillvaro framöver, en ljusare framtid. Han hade till och med sagt att ni ska leva om ni än dör, och nu hängde han där. Självdöd.

Idag då närmare 2000 år har gått står människan fortfarande där och iakttar en död Jesus på ett kors. Hon fascineras av hans ca 30-åriga liv som historisk person, av hans under och tecken och hans märkliga framtidsvisioner, men förstår ändå inte vem han egentligen var.

Hur är det möjligt att komma ur denna låsning, detta vacuum?

Det finns ett budskap, som genom alla tider har blivit människor till hjälp och frälsning.

-Han är inte död! Jesus lever!

-Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig ska leva om han än dör.

Detta sa Jesus till en kvinna, bara en kort tid före sin död på Golgata, och samma bud har han idag till oss.

-Struntprat! säger vetenskapen

-Dårskap! säger denna världens kloka och visa, en fullständig dårskap.

-Talet om korset är visserligen en dårskap för dem som går förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft, säger Bibeln (1 Kor. 1:18)

Vi tror på en levande och uppståndna Jesus, som vunnit seger över döden. Då vi tar emot honom får vi del av hans liv och döden förlorar sin makt.

Det handlar om att ha en fast tillförsikt och en övertygelse om ting vi inte ser. Sådan är tron.

Tro på Jesus som Guds Son, han som led och dog för våra synder, begravdes men uppstod, och som inför sina lärjungar blev upptagen i himmelen och som nu sitter på Faderns högra sida där i höjden. Han ska komma igen för att hämta till sig dem som tillhör honom, dem som äger livet - Hans liv.

Jesus är livet, ja, han är en källa med ett ständigt utgivande flöde av levande vatten. Han möter människans behov av frälsning, befrielse, tröst och inre frid.

En källa fyller många funktioner. Där finner den trötta vila och nödvändig svalka för att orka med ännu en sträcka på färden, den törstige finner vatten att släcka sin törst med och där finner man gemenskap med andra, som också kommit med sina behov.

Vid källan rengör man kärlen för att sedan hämta upp friskt vatten för dagens behov och för den som stapplar fram efter en lång vandring i ödemarken, betyder källan liv och räddning från död.

Allt av bara nåd!

PROFETISK...

Forts från sid 9

gas vi konstatera vår försumlighet på det här området.

Maranataväckelsen

Maranataväckelsen bröt fram i 60-talets början, som ett nådeserbjudande från himmelens Gud till svensk kristenhet och ungdom. Den erbjöd upprättelse, gottgörelse, befrielse. Det var ingenting mindre än en förnyelse av kristusbilden och en synliggörelse av korsets kraft. Kristenheten sa nej till denne Jesus. Svenska samhället sa nej. Institutionerna hade sina invändningar och etablerade veritabla mordförsök. Man ville amputera, abortera och utrota. Man sa nej till denna jesusväckelse. Myndigheterna sa: den där rörelsen är extatisk. Den måste elimineras.

Man sa nej till den helige Andes mäktiga manifestationer. Istället fick man i detta land och i hela Europa en ny väckelse, en drogväckelse. Idag är situationen den att man på allvar måste diskutera en liberalisering av lagarna, eftersom det inte går att hejda narkotikans framfart.

Lagarna måste ändras, vilket ju i realiteten innebär att man breddar dörren och legitimerar allt detta förfärliga som drogmissbruket leder fram till. Vårt kultursamhälle har inte någon lösning på problemen. De sa nej till Jesus och ja till Barabbas. Nu försöker man kalla på en fallen kristenhet för att få en utväg att erbjuda unga skaror, utan att lösa deras djupaste problem.

Problemet är inte psykologiskt, fysiskt eller socialt. Det är alltsammans på en och samma gång, därför att det är *andligt*. Hittar man ingen befrielse från detta andliga problem vid försonarens kors, så får man Barabbas, med allt vad han representerar av spiritism, ockultism, demoni och utomvärldsliga krafter, som kommer att bli allt starkare och farligare - ända fram till satanism. Vi ser dem i andra stater med andra traditioner och en helt annan kultur än i vårt land.

Maranataväckelsen bröt fram på 60-talet. Då var de flesta sysselsatta. De var inte för sin existens hänvisade till

sociala myndigheter. Det var ett jättestort tacksägelseämne. Hade vi då fattat värdet av det, skulle vi ha utnyttjat den perioden för att maximera vår missionsinsats - andligt och socialt.

Istället använde vi våra nya resurser för att bygga upp en välfärd och exploatera på ett sätt som aldrig tidigare i historien varit möjligt. Vi exploaterade jordens resurser för egen nationell välfärd på hela den övriga mänsklighetens bekostnad.

Sverige var ett etiskt u-samhälle i ett tekniskt i-samhälle. Därför hade vi inga som helst skrupler, utan sålde våra tekniska förstörelsevapen till den tredje världens hungrande människoskaror. De köpte våra vapen, och vi byggde upp vår välfärd; ja, vi gödde oss på vår slaktedag.

Nu ser vi konsekvenserna. De arbetande skarorna saknar jobb i stor utsträckning. De får leva fram sitt liv sysslolösa, därför att apparaterna och maskinerna som kom till genom forskare i våra laboratorier har övertagit deras arbete. Bara en femtedel av de arbets-

-Hur mycket är vi beredda att avstå?

lösa skarorna kan räkna med att få sysselsättning. I realiteten är de redan bortrationaliserade. Socialbidragstagare.

Sysslolösheten är också en mental plåga, som inte kan leda till någonting annat än ohälsa, självförakt, depression och missmod. Också människor som påstår sig vara integrerade med Guds rike saknar livskraft och vision.

-Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta andra tillfalla eder! Vi borde ha gjort klart för svensk arbetarklass att i Guds rike finns ingen arbetslös. Vi skulle ha gått ut på torgen och proklamerat Gudsrikets realiteter och demonstre-

rat dess kraft. *Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft. Guds rike består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande.*

Den kungörelsen skulle ha satt djupa spår efter sig i svenskt samhällsliv. Även i institutionerna, de statliga organen, makthavarna och de kommunala förvaltningarna skulle vi ha proklamerat Gudsrikets realiteter. Det skulle ha hejdat korruption och satt stopp för det förfärliga som ägt rum i vårt land genom maktmissbruk och godtycke.

Gud har tidigare talat på sitt sätt och fått sitt folk i rörelse, så att de frimodigt har kungjort det Herren Jesus Kristus bjöd dem: *Evangelium om Guds rike skall förkunnas för alla folk, sedan skall änden komma.*

Världen har rätt att förvänta sig tuktighet, renhet och kraft hos Guds folk. Istället har de mött dåsigheit, luddighet, feghet, själviskhet, egoism, tvetydighet och kraftlöshet.

-*Detta slag kan icke drivas ut på annat sätt än genom bön och fasta, sa Jesus en gång när lärjungarna misslyckades att driva ut en ond ande ur en besatt yngling. Man måste avstå från det jordiska för att få det himmelska. Det är fasta. Man måste avstå även från det som är legalt och tillåtet.*

Det finns perioder och händelser som manar oss att avstå från det som är naturligt för att uppleva det som är övernaturligt. Avstå från det som är tillåtet för att kunna hjälpa någon annan.

Hur mycket är vi beredda att avstå? Vi vet hur det är

när kraften saknas. Då blir det kommittéer, diskussioner och dialoger för bildade människor, som inte har ett ens behov att befrias eller lösas. Men när vi gör sällskap med Jesus in i verkligheten; ser den som den är, då förstår vi att det inte räcker med fraser, former och traditioner. Det räcker inte med önskningar och visioner. Man måste utbedja sig manifestationer som är nödvändiga för befrielse.

-*Allt är möjligt för den som tror.* Men detta slag kräver en annan avskildhet. En annan koncentration och frimodighet. Det kräver en kraftgärning. Och Gud vill göra den, för sitt namns skull. Amen.

Nya samlevnadsformer

Den homosexuella rörelsen är ett alarmerande tidsfenomen med många oöverskådliga konsekvenser för alla normala mänskliga relationer. Den är ingenting mindre än ett generalangrepp mot själva urcellen i ett fungerande samhälle.

Familjeinstitutionens fortgående upplösning och sönderfall har naturligtvis flera samverkande orsaker. Det finns emellertid inte någon nutida rörelse som på ett så flagrant sätt ignorerar skapelsens egen ordning samtidigt som den tilltvingar sig samhällets sanktioner för sina avskyvärda brott mot naturens gudagivna lagar. ---

Riksdagens påstående att homosexuell samlevnad är en ur samhällets synpunkt fullt accepterad form av samlevnad, vittnar om en inkompetens utan historiskt motstycke och ger auktorisation åt en process som slutar i kaotiska revolter och anarki. Den laglöshet som har riksdagen som sitt främsta språkrör konkretiseras snabbt i perversa handlingar och egocentrerade samlevnadsformer. ---

Antidiskrimineringslagen är förankrad i en modevåg som ger sken av nya vetenskapliga rön och att man i människokärlekens tjänst, vill lätta på bördorna för vad man kallar en förtryckt grupp medborgare. I detta fall de homosexuella. På några få decennier har lagstiftningen fått funktionen att ge skydd åt en pervers livsföring, samtidigt som den underminerar rättsskyddet för familjen. ---

Nu vill man inte bara bejaka detta faktum, utan också skapa en ny lagstiftning som legaliserar samlevnadsformer som den nya situationen kräver. Så småningom hamnar man i den situationen i sambo- och hamboformer, att barnen inte vet vilka som är deras föräldrar, därför att de blivit uppfostrade på institutioner av föräldrar som samhället valt åt dem.

Kan det bli värre? I varje fall inte för barnen. Detta är definitivt inte barnens bästa. Det är ett sabotage emot barnen, och det är angeläget att protestera emot denna utveckling. Förnuftiga föräldrar gör det frimodigt, genom sin kristna övertygelse.

Nya förutsättningar för familjegemenskap har skapats. Sett från den enskilda individens synpunkt, innebär samhällsordningen fortgående frigörelse och växande trygghet. Familjen slås sönder, och individen blir fri.

Tryggheten överförs till samhällets institutioner, till ett samhälle som har bärkraft och styrka. Alla får ungefär lika levnadsförhållanden, och möjlighet till social trygghet, arbete, bostad, utbildning, familjebildning eller andra samlevnadsformer.

När det gäller samlevnadsformer, är det inte längre så viktigt att en man och kvinna sammanbor och fostrar barnen. Det kan lika gärna vara två kvinnor eller två män. Gränserna för kärnfamiljen suddas ut, och vi får helt nya former för samlevnad, vilket innebär undergång. En pervers samlevnadsform är uttryck för det kaos man har kämpat för.

Väckelsekristendomens uppgift

Om den levande kristendomen inte svinger sin uppgift och ryggat tillbaka för hot om statliga repressalier, kan den gå och hävda bibliska ideal och deklarerat att agan är nödvändig.

Den moderna pluralismen har i sig en slags överkänslighet för levande kristendom i alla sina samhällsorgan. Samtidigt får klart antikristliga idéer och födomar friktionsfritt fortplantas och befästas inom alla områden. Är det inte så att neutralitet och objektivitet saknar mening och finess, när nya religionssurrogat gör succé - såsom humanism och vetenskap?

Den nya, antikristliga religionen skapar mycket stora kommunikationsproblem mellan grupper som katalogiseras som progressiva eller konservativa opinioner. Det är de förment progressiva krafterna som helt dominerar i samhällets olika organ, och som med sin evolutionistiska människo- och samhällssyn behärskar organisationerna och medierna.

Väckelsekristendomen däremot stämplas, bland annat på grund av sin fundamentalistiska bibeltro och sin pessimistiska kultursyn såsom konservativ.

Här ligger orsaken till motsättningarna i de problem som berörs här. Vi känner ett behov av att ropa ut ett givakt till alla makthavare. Dem det ved-

erbör, borde tänka på att den väckelsekristna övertygelsen inte äger lagstiftningens, politikens eller den allmänna opinionens anpasslighet.

Utvecklingen kommer i icke ringa grad att påverkas av om samhället väljer generösa eller rigorösa metoder i sitt umgänge med väckelsekristna föräldrar.

De väckelsekristna har ett informationsansvar, som de i stor utsträckning svikit. De har förlorat det provocativa elementet i sitt budskap, eller lindat in svärdet i bomull. De vill inte verka militanta och anstötliga, utan kultiverade och lojala. De vill vara anpassade och strömlinjeformade, för att inte åstadkomma förargelse. Det är ett svek mot uppdragsgivaren och mot dem vårt budskap vänder sig till.

Predikanterna behöver få tillbaka skärpan och svaveloset i förkunnelsen och ge människorna riktiga och sanna informationer om livets verkligheter.

Fostran går inte ut på att göra oss till föredömliga sociala existenser, utan till hela och harmoniska människor. Den ska forma evighetsmänniskan. Vi föds och bör fostras för evigheten.

Gud är en nådig och frälsande Gud, men också en bestraffande Gud, liksom han är nådig, rättfärdig och barmhärtig. Det är inte motstridiga egenskaper, utan förenas i en gudom.

Allt detta har Gud klart och tydligt bevisat för oss i skapelsen och i bibeln, som också är förkroppsligad i Jesus Kristus, som för vår synds skull drabbades av Guds vrede. Ska vi kunna få sann kunskap, måste vi gå tillbaka till bibeln, och ödmjuka oss så att vi kan höra Guds röst.

Må detta mana oss till skärpt uppmärksamhet och intensiva förberedelser, så vi väl rustade kan möta den situation som statens och samhällets många utspel i frågor som rör religions- och yttrandefriheten och föräldrarätten varslar. Signalerna är tydliga.

Det är den kristna församlingens uppgift att riva ner sådant som reser sig upp mot den sanna kunskapen om Gud, och röja väg för evangelium om Jesus Kristus, där lagarna står i vägen för att människorna ska kunna orientera sig. Det är nödvändigt för de kristna att ha sådant civilkurage, att de kan röja väg för en sann förkunnelse och leda människorna fram till ett ställningstagande.

JAG KRÄVER...

Forts från sid 3

Nästa gång det här kommer över dig, så kan du bara fortsätta att tala. Det där upprepades redan samma kväll. Men då lät jag tungotalet flöda. Sedan dess har jag alltid varit en tungomåls-talande kristen.

Innan du hade kunskapen så hade du alltså erfarenheten. Upplevde du detta som något förunderligt?

-Den som har börjat vandra med Jesus Kristus, får möta idel förunderliga ting hela livet! Det ena överträffar det andra. Den som vågar ta Herren Jesus Kristus på allvar, kommer också att få uppleva det att Herren tar den människan på allvar.

Hur utvecklade sig livet i det militära efter din frälsnings- och andedopsupplevelse?

-Jag fullgjorde militärtjänstgöringen. Efter några år fick jag inkallelseorder igen, men har konsekvent vägrat militärtjänst. Jag har gjort samhällsplikt genom att avtjäna straff i fängelse.

Det militära engagemanget kunde du inte acceptera i fortsättningen, fastän du blev frälst som värnplik-tig. Vad var det som gjorde att du fick den inställningen?

-Egentligen kunde jag aldrig föreställa mig i min vildaste fantasi att Jesus skulle kunna springa omkring med en K-pist på magen. Det var en bild som jag aldrig kunde förena med min gudstro. Jag har upplevt Jesus som en god och rättvis Gud. Han är absolut kärleksfull och genomsann. Och det liv med honom jag fått är ingenting jag tänker sälja. Det är hårdvaluta om man jämför med det som är gångbart i världen.

I början, då du saknade kunskap, avslutade du din dag med att läsa Fader vår för dig själv. Gör du det numera?

-Jag ber Fader vår på ett annat sätt. Kanske jag delar upp bönen, och säger Fader vår, helgat varde ditt namn. Och så prisar jag Gud för hans helighet och kan dröja inför hans helighet på många olika sätt.

Hur är det då med det märkliga tungotalet som flödade inom dig? Har du fortsatt att tala i tungor?

-Nu beder jag i tungomål mer än någonsin förr i mitt liv, därför att jag upplever att det är mycket effektivt. Jag beder också med mitt förstånd och när jag vill uttrycka mina känslor inför Herren, men långa perioder, i timmar, kan jag tala i tungor och bedja i anden.

Finns det kraft i detta, så att du känner att du kommunicerar med någon som lyssnar på dig?

-När jag talar i tungomål upplever jag att jag på något vis laddar kraft.

Men jag vet också tillfällen då jag upplever att det är något speciellt jag ska tala i tungomål. Exempelvis då jag beder till Gud för människor brukar jag lägga min hand på denna broder eller syster och tala i tungomål, för jag vet att den helige Ande leder mig att bedja rätt för vad denna människa verkligen behöver. Det tror jag är ett bra sätt att överlåta åt Gud det man inte intellektuellt kan klara av.

Du menar att förutom att tungotalet är uppbyggligt, så är det också själavårdande?

-Ja, jag tror faktiskt att det finns inget språk i hela världen som är utan betydelse, vilket Paulus också säger. Ingen bör underskatta möjligheten att få tala i tungor.

Kan man också uppleva bönesvar som man själv inte begärt, men anden har uttryckt? Behov som

man inte formulerat med egna ord finns där som en längtan. Helt överraskande kommer ett bönesvar som man inte riktigt kan placera i bönelistan, men det verkar mättande för vår ande. Har du upplevt det?

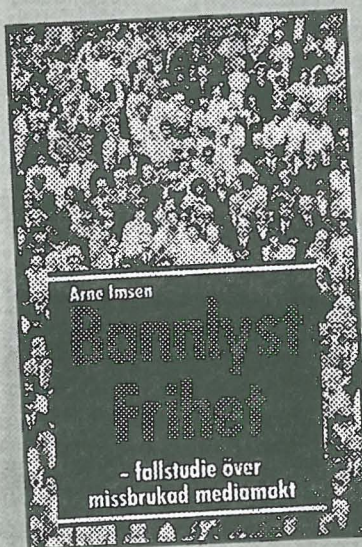
-Ja, absolut. Jag kan inte erinra mig att bönesvaret någon gång uteblivit. Därmed inte sagt att jag alltid får på det sätt jag beder. Men Herren brukar leda mig så att jag förstår hur och på vilket sätt jag ska bedja. Han korrigerar mig från att bedja egocentriskt och illa till att bedja i överensstämmelse med hans vilja.

Du vill alltså slå fast med absolut bestämdhet att andedopet är en nödvändighet för varje Jesu Kristi lärjunge?

-Ja, definitivt för den som vill vara med i den första uppståndelsen. Det står ju att om dens ande som fanns hos Jesus och uppväckte honom också finns hos oss, så ska också våra dödliga kroppar väckas upp och vi ska bli honom lika. Det är ett löfte han gett oss.

Förutsättningen för uppståndelsen är alltså att vi tagit emot anden och att vi lever överflödslivet i den helige Ande?

-Jag tror att det går åt en hel del kraft den dagen då han ska rycka oss upp i skyn, Herren till mötes. Då gäller det att ha olja i kärlen och lamporna brinnande. Den springande punkten är att ha den helige Andes inneboende för att vara redo när Jesus kommer.

Bannlyst Frihet 50:-

-fallstudie över missbrukad mediamakt

"Vårt människovärde var ifrågasatt, och vår tro, verksamhet och ideal i det närmaste kriminaliserade. Makthavarna försäkrade att den organiserade kampanjen mot Maranataförsamlingens avtalsfästa rättigheter inte på något sätt skulle uppfattas såsom åsikts- eller religionsförföljelse. - - -

Denna viktiga kamp mot den politiska övermakten intresserade inte Dagen eller KDS."

Så var det då - så är det nu. Läs denna aktuella dokumentär över skrämmande missbruk av makt i politik och media.

BMC-förlag, Box 201 34, 161 02 BROMMA
Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

**"Låt
Kristi Ord
rikligen
bo ibland er!"**

- ✦ BIBELSTUDIER
- ✦ VÄCKELSEMÖTEN
- ✦ RADIOPROGRAM

Vill Du ha genuina inspelningar från Maranatafolkets missionscenter varje månad direkt hem till dig?

Du kanske är hindrad av geografiska eller andra omständigheter att vara med i mötena. Därför vill vi att på detta sätt hjälpa dig att ändå få ta del av undervisning, sång och vittnesbörd!

☒ **JA!** Jag vill gärna ha månadens kassett hemskickad och betalar endast kassett- och portokostnad (10kr / kassett + porto).

Jag betalar via postgiro 495 46 24 -5

Namn:

Adress:

Postadr:

Sänd till följande adress eller ring:

Bällsta Media Center

Box 201 34

161 02 BROMMA

Tel: 08-98 56 83, Fax: 08-98 21 39

Nästa nr av MidnattsRopet blir ett specialnummer. Vi ska påvisa de allvarliga skadeverkningarna för individ och grupp, som skandal- och blockadjournalistik i kristen dagspress-skapar. Nya och gamla fall granskas!

Pilgrimsfolkets nya p(a)lats

SEBASTIAN WIDÉN

Unge Sebastian, som "pryade" ett par veckor hos Pilgrimsfolket i Oslo, berättar litet om intrycken från den stora glädjedagen, då vännerna fick inviga sin möteslokal.

Som du kunde läsa i ett tidigare nummer av MR har Pilgrimsfolket i Oslo, efter det att deras tidigare lokaler dömts till att rivas, fått nya lokaler på Fredensborgsveien 24 i centrala Oslo där de nu har sitt missionscenter.

Under påskhelgen var det äntligen dags för den invigning som skulle ägt rum för längesen, men som hade blivit försenad därför att bl.a. brandmyndigheter har haft sin syn på hur saker och ting skall se ut och fungera.

Men nu var det i alla fall dags, och under fyra dagar samlades vi en skara på omkring 70 personer för att få del av Guds ord. Själva invigningsmötet var på långfredagens eftermiddag. Då fick vi av församlingens föreståndare Jan Egil Hafsahl veta lite om bakgrunden till att

Några av församlingens trojänare vid kaffebordet i den vackra matsalen.

de hade flyttat och om den vision som de har om platsen.

Under dagarna som följde fick vi även lyssna till Gunno Andersson som kommit med en grupp från Örebro samt Folke Jacobsson och Tage Johansson som kommit med en grupp från Stockholm. Det kom även dit några ungdomar från Finland, som deltog i samlarna med sång och vittnesbörd.

Varje konferens har ju som vanligt sitt slut, och det är alltid lika tråkigt att skiljas från alla vänner och bekanta. Men, vi har en evighet som väntar till-

sammas med Jesus och då skall vi aldrig skiljas mer.

(I kommande nummer ett utförligt reportage från Pilgrimsfolkets nya missionscenter.)

Möteslokalen med de imponerande takvalven. Föreståndaren Jan Egil Hafsahl anförde den samlade skaran i lovsång och tacksägelse för den nya evangelisationsepok som nu inleds i Oslo.

Jesus förlöste min själ

Nr 78 i Särclaregn

Aage Samuelson

föddes 1915 och växte upp i Skien i tillsammans med åtta syskon. Han va sjuklig och många gånger nära döden. Som 18-åring startade han ett jazz band med några kamrater. Han började missbruka sprit och var snart svårt alkoholiserad, men efter några år i djup förnedring, blev han frälst 1944. Från den dagen var han ivrig själavinnare. Han bad för sjuka, profeterade och sjöng sina sånger med inspiration och frälsningsglädje. Aage Samuelson va en förgrundsgestalt Maranataväckelsen som bröt fram i början av 1960-talet och rörde om i hela Skandinavien. Hans originalitet, kontroversiella förkunnelse, sånger och helbrägdagörande gåvor gjorde honom vida känd. Enkelt och okyrkligt sjöng och talade han om Frälsaren.

Han avled 1987.

Aage Samuelson hade trubadurens genialitet. Oftast kunde åhörarna stämma in i kören redan första gången han framförde en ny sång. Det var typiska maranata-sånger om frälsning, befrielse från synd, sjukdom och obibliska, religiösa traditioner, men förs och sist om Jesu snara tillkommelse.

Aage Samuelson är den mest representade sångförfattaren Särclaregn, med närmare 100 sånger

Jesus förlöste min själ

1. Tänk vil - ken nåd att Gud fräl - ste min själ.
2. Mång - a för - dö - mer mig, så - dan jag är,
3. Him - len är må - let för det som jag tror,

Fräls - te mig så - som jag var. Sorg - sen jag gick på för -
men i mitt hjär - ta är frid. Om tår - rar vä - ter min
där är min brud - gum och vän. Snart är jag hem - ma far -

tap - pel - sens väg. Nu him - melsk gläd - je jag har. —
kind of - ta här, vet jag att Je - sus är när. —
väl ar - ma jord, ald - rig du ser mig i - gen.

Kör:
Je - sus för - lös - te min själ, — Je - sus för - lös - te min

själ. — Plå - gad av synd till ho - nom jag kom

och Han för - lös - te min själ. —